

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/3/2022
Identifikačné číslo spisu:	9520100221
Dátum vydania rozhodnutia:	07.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:9520100221.6

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci obžalovaného C. W. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. septembra 2022 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného C. W. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 23. novembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku sa z r u š u j e napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 23. novembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020, v časti týkajúcej sa obžalovaného C. W..

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej tiež „súd I. stupňa“) z 23. novembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020, bol obžalovaný C. W. uznaný za vinného (v skutku v bode 2/ spolu s toho času už právoplatne odsúdeným I. B.?) pre

v bode 1/ zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona,

v bode 2/ trestný čin krádeže podľa § 247 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 5 písmeno a), odsek 6 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.,

v bode 3/ trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 1, odsek 2 písmeno i), písmeno j) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.,

v bode 4/ obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona,

v bodoch 5/ a 6/ obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno e), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písmeno c) Trestného zákona,

v bode 7/ obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno e), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písmeno a) Trestného zákona,

na tom skutkovom základe, že

1/ už zomrelí: Ľ. P., J. D. - prezývaný „J.“, J. M. - prezývaný „N.“, J. P., S. P., A. F., K. D., P. D., T. K., P. B. - prezývaný „P.“ a Š. N. a už právoplatne odsúdení: S. M. - prezývaný „Č.“, U. F., B. B., N. S. - prezývaný „Š.“, T. Q. - prezývaný „Q.“, D. P. a J. L. ako aj osoby, ktorým bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia: A. G., V. L. a U. R., patrili do spoločenstva osôb, ktoré bolo pomenované podľa jeho hlavného predstaviteľa Ľ. P. ako „P.“ a ktoré bolo vytvorené presne nezistenej dobe a pôsobilo minimálne od roku 1999 až do konca roku 2010 na rôznych miestach na území Slovenskej republiky a Maďarska, najmä v Dunajskej Strede a okolí a tiež v okresoch Galanta a Komárno, ale aj na iných miestach, kde takto vytvorená skupina sa zaoberala páchaním rôznej ekonomickej a majetkovej trestnej činnosti na účely získavania finančných prostriedkov, a to najmä neoprávneným uplatňovaním nárokov na vrátenie dane z pridanej hodnoty, podvodmi a nedovolenou výrobou cigariet, ako aj páchaním násilnej trestnej činnosti, najmä vražd páchaných z rôzneho motívu, najmä likvidáciou osôb patriacich do takzvanej konkurenčnej skupiny „U.“, z ktorých väčšina bola zavraždená dňa 25.03.1999 v Q. N. v R. P. a tiež likvidáciou takzvaných „bielych koní“ ako potenciálnych svedkov, ktorí by mohli vypovedať najmä o ekonomickej trestnej činnosti páchanej členmi uvedenej skupiny, likvidáciou osôb, ktoré by mohli prezradiť pohyb a miesta úkrytov Ľ. P., likvidáciou osôb na objednávku a z rozmaru ako aj likvidáciou samotných členov skupiny P., ktorí sa pre skupinu stali z rôznych dôvodov nepohodlní a jednotlivé osoby z tejto skupiny pri získaní finančných prostriedkov odvádzali tieto vo výške minimálne desať percent zo zisku do spoločného fondu hlavnému predstaviteľovi skupiny Ľ. P.,

- pričom v rámci štruktúry tohto spoločenstva osôb pôsobil na najvyššej pozícii v riadiacej a rozhodovacej zložke Ľ. P. a priamo pod ním pôsobili J. D., J. M., J. P., A. F., U. F., S. M., B. B., pričom v období približne od 17.01.2000, kedy bol Ľ. P. na úteku pred políciou, formálne za skupinu P. vystupoval J. D. aj napriek tomu, že skupinu naďalej riadil Ľ. P. a na najnižšie postavení úrovni hierarchie skupiny pôsobili S. P., P. D., K. D., N. S. (minimálne od roku 2005), T. Q., D. P., J. L. Á., Š. N., P. B., A. G., V. L., U. R. a ďalšie doposiaľ nezistené osoby, pričom pod priamym vedením U. F. pôsobila v rámci tejto skupiny tzv. podskupina, do ktorej patrili A. G. a U. R. - obaja minimálne do apríla 2007, avšak kontakt s Ľ. P. udržiavali aj potom, pod priamym vedením J. M. pôsobila tzv. podskupina, do ktorej patrili J. L. a P. B. (obaja do roku 2006) a tiež T. Q. a D. P.,
- kde uvedenému spoločenstvu osôb poskytovali pomoc a podporu aj JUDr. Q. R. ako príslušník policajného zboru SR od 15.07.1997 do 31.07.2005 predávaním viacerých informácií z prostredia polície a C. W., aktívny najmä pri fyzickej likvidácii a pochovávaní bielych koní a iných nepohodlných osôb, ďalej pri poskytovaní úkrytu a svojom pozemku a úschove rôznych vecí,

C. W. a I. B.

2/ presne nezisteného dňa, v presne nezistenom čase pred dňom 26.09.2003 C. W., pomáhajúci a poskytujúci podporu skupine osôb pôsobiacej od roku 1999 minimálne v Dunajskej Strede a okolí pod názvom „P.“, spolu s jedným z popredných členov tejto skupiny - zomrelým J. D. a s ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi tejto skupiny, sa spojili a rozdelili si úlohy s cieľom naplánovať zmocnenie sa obsahu bezpečnostnej schránky číslo XXX, patriacej Ing. A. N. a M. N., nachádzajúcej sa v spoločnosti E. a.s. R. P., v miestnosti označovanej ako „U.“,

- a to tak, že na základe pokynu zomrelého J. D. a C. W. si zomrelý K. B. dňa 26.09.2003 prenajal v uvedenej banke bezpečnostnú schránku pod číslom XXX, kde mal bezpečnostnú schránku pod číslom XXX prenajatú aj C. W. spolu s I. B., a po tom, čo zomrelý J. D. nezisteným spôsobom zabezpečil kľúč od bezpečnostnej schránky Ing. A. N. a M. N., ktorý mala banka, dňa 11.12.2003 po osobnom preverení I. B., či sa v uvedenej bezpečnostnej schránke nachádza finančná hotovosť, zomrelý J. D. poveril S. M. - prezývaného „Č.“, aby sa tento presunul pred E. v R. P. a sledoval osobné motorové vozidlo značky Š. XXX, bližšie nezistenej farby a evidenčného čísla, patriace zomrelému K. B., ktorý na

uvedenom vozidle prišiel pred banku, zaparkoval, vošiel do banky s cestovnou taškou čiernej farby a po vstupe do tzv. predtrezoru s vopred pripravenými kľúčmi bez použitia násilia otvoril riadne uzamknutú bezpečnostnú schránku číslo XXX, vybral z nej finančnú hotovosť vo výške 45.500.000,-Sk (t. j. 1.510.323,31 eura), túto vložil do cestovnej tašky a z banky odišiel svojim vozidlom, pričom S. M. vozidlo K. B. sledoval, na základe pokynu zomrelého J. D. a C. W., kde následne K. B. vošiel do areálu bývalého V., ktorý v tom čase patrila C. W., kde ho čakal zomrelý J. D. spolu s C. W., ktorým uvedenú cestovnú tašku odovzdal a následne zomrelý J. D. spolu so zomrelým L. P. z tejto finančnej hotovosti bližšie nezistené čiastky rozdelili medzi ďalších členov skupiny P., a to C. W., S. M., J. L., V. L., D. P., T. Q., zomrelému P. B. ako aj ďalším, bližšie nezisteným členom zločineckej skupiny a osobám, ktoré boli činné pre túto skupinu ako aj I. B., čím poškodenému Ing. A. N. a M. N. spôsobili škodu vo výške 45.500.000,-Sk (t. j. 1.510.323,31 eura),

C. W.

3/ presne nezisteného dňa, v presne nezistenom čase, po dni 10.12.2003 C. W., pomáhajúci a poskytujúci podporu skupine osôb pôsobiacej od roku 1999 minimálne v Dunajskej Strede a okolí pod názvom „P.“, spolu s jedným z popredných členov tejto skupiny - zomrelým J. D. - prezývaným „J.“ naplánoval a zorganizoval fyzickú likvidáciu poškodeného K. B. z obavy, že by ho poškodený prezradil ako organizátora krádeže finančnej hotovosti vo výške 1.505.344,22 eura (45.400.000,-Sk) z bezpečnostnej schránky Ing. A. N., nachádzajúcej sa v E. a.s. v R. P. na Š. E. č.XX, ktorú po jej naplánovaní poškodený vykonal v presne nezistenom čase od 10.00 hod. dňa 10.12.2003 do 09.00 hod. dňa 15.12.2003 na pokyn a pre uvedenú zločineckú skupinu,

- pričom C. W. a J. D. sa spojili aj s ďalšími členmi skupiny, rozdelili si úlohy a fyzickú likvidáciu poškodeného vykonali tak, že presne nezisteného dňa, po dni 10.12.2003, v presne nezistenom čase C. W. na základe predchádzajúcej dohody s J. D. priviezol poškodeného do priestorov budovy tzv. V., nachádzajúcej sa medzi obcami F. a L. v okrese Dunajská Streda, ktorá patrila C. W., kde už na základe pokynu zomrelého J. D. čakali S. M. - prezývaný „Č.“ a T. Q. - prezývaný „Q.“ (obaja trestne stíhaní v inom konaní) a zomrelý P. B., ktorí poškodeného v prítomnosti C. W. spútali po tom, čo ho S. M. zozadu chytil pod krk a hodil na zem, kde ho zomrelý P. B. udrel gumeným kladivom po hlave, následne mu prelepili hlavu lepiacou páskou a S. M., T. Q. a zomrelý P. B. ho naložili do osobného motorového vozidla L. U. S. farby, ktoré používal T. Q. a spolu s poškodeným išli na pole v katastrálnom území M. na G. medzi obcami U. a L., kde pri vopred vykopanej jame pri stohu slamy, ktorú dovtedy strážil J. L. (trestne stíhaný v inom konaní), poškodeného usmrtili, a to tak, že ho položili na zem na brucho, okolo krku mu dali bližšie nešpecifikovanú šnúru, ktorou ho T. Q. spolu s J. L. ťahaním každý za iný koniec zaškrtili, potom telo hodili do pripraveného nelegálneho hrobu, zahádzali zeminou a poliali chemikáliou,

4/ zomrelý L. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil s B. B. (už právoplatne odsúdeným) a C. W. s cieľom usmrtiť člena tejto zločineckej skupiny - poškodeného J. D., pričom na tento účel si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy, a to tým spôsobom, že zomrelý L. P. a B. B. oslovili C. W., ktorému povedali, že zavraždia J. D. v čase, keď si k nemu na pozemok príde poškodený zazimovať loď,

- pričom následne v presne nezistený deň v mesiaci november 2006 prišiel B. B. ako dohodnutý strelec do areálu bývalého družstva v Č., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase užíval C. W., ukryl sa v blízkosti štvrtej pozdĺžnej budovy bývalej slepačej farmy spolu s presne nezistenou strelnou zbraňou, kde sa následne na toto miesto dostavili L. P. spolu so S. M. - prezývaným „Č.“ (trestne stíhaným v inom konaní), C. W. a poškodeným J. D. a po nacúvaní člnu pod prístrešok štvrtej pozdĺžnej budovy bývalej slepačej farmy a po vzájomnom krátkom rozhovore L. P., S. M., C. W. a poškodeného a po tom, čo dohodnutý strelec B. B. nevyšiel z úkrytu, pristúpil L. P. zozadu k poškodenému a vystrelil z doposiaľ nezistenej strelnej zbrane do zadnej časti hlavy poškodeného, ktorého na mieste usmrtil a následne B. B. a C. W. na účely zbavenia sa tela poškodeného a znemožnenia jeho nálezu toto rozdelili na viacero častí, časť takto rozporciovaného tela pomleli v mlyne na mäso v uvedenom areáli a takto pomleté telo poškodeného vysypali do koryta rieky L. R. a časť tela, ktoré nepomleli, spoločne so S. M. zakopali do nimi vykopaného hrobu na poli za areálom družstva,

5/ zomrelý L. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil so S. M. - prezývaným „Č.“

(trestne stíhanom v inom konaní), C. W. a ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny P. s cieľom usmrtiť poškodeného Y. C., a to z dôvodu ich obavy, že by poškodený mohol vypovedať pravdu o podvodoch s DPH, kde vystupoval ako tzv. „biely kôň“,

- a to tak, že po tom, čo poškodený vybral z účtu spoločnosti L. R., s.r.o. č. XXXXXXXX/XXXX, vedeného v E. Q., a. s. v období od 15.02.2007 do 27.03.2007 celkovú sumu 24.208,33 eura (729.300,- Sk), ktorá bola na uvedený účet pripísaná ako nadmerný odpočet DPH z Daňového úradu F. L., v presne nezistený deň mesiaca apríl 2007 v ranných hodinách zomrelý L. P. navštívil C. W. v areáli bývalého družstva - P. N. v Č., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase C. W. užíval a spýtal sa ho na bager, z čoho C. W. usúdil, že večer prídu niekoho zakopať,

- pričom následne vo večerných hodinách toho istého dňa sa dostavili na uvedený pozemok S. M. spolu s T. Q. (už právoplatne odsúdeným) a poškodenýmna motorovom vozidle značky L. U. A. farby, ktoré užíval T. Q. a po tom, čo k nim prišiel C. W., tomuto povedali, aby začal bagrom kopat jamu, čo C. W. aj učinil a S. M. a T. Q. vybrali poškodeného z auta, zvalili ho na zem a T. Q. ho uskrtil, pričom S. M. mu pomáhal a poškodeného počas škrtenia držal a následne poškodeného vložili do vykopanej jamy, ktorú C. W. pomocou bagra zasypal, pričom telesné pozostatky poškodeného boli nájdené v neoznačenom hrobe v rámci obhliadky miesta činu dňa 05.05.2016,

6/ zomrelý L. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil so S. M. - prezývaným „Č.“ (už právoplatne odsúdeným), C. W. a ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny P. s cieľom usmrtiť poškodeného T. R., a to z dôvodu ich obavy, že by poškodený mohol vypovedať pravdu o nelegálnej výrobe cigariet v G. U., kde poškodený vystupoval ako tzv. „biely kôň“,

- a to tak, že keď dňa 04.10.2007 príslušníci polície a colného kriminálneho úradu odhalili nelegálnu výrobu cigariet v areáli P. K., spol. s.r.o. v obci G. U., okres Dunajská Streda, zomrelý L. P. prikázal B. B., aby zabezpečil osobu poškodeného a v ranných hodinách, pravdepodobne dňa 05.10.2007 navštívil zomrelý L. P. C. W. v areáli bývalého družstva - slepačej farmy v Č., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase C. W. užíval a povedal mu, aby bol večer pripravený, že niekoho privezú,

- pričom následne B. B. zabezpečil osobu poškodeného a vo večerných hodinách ho pri odbočke na dedinu U.Ň. C. odovzdal L. P. a S. M., ktorí tam prišli spolu na zelenom osobnom vozidle značky J. J., kde S. M. spútal poškodeného a spolu s L. P. a poškodeným z miesta odišli preč a toho istého dňa vo večerných hodinách L. P., S. M. a poškodený prišli na pozemok do areálu bývalého družstva - P. N. v Č. na S. aute značky J. J., pričom poškodený už bol spútaný a po tom, čo k nim prišiel C. W., sa všetci spoločne presunuli na miesto, kde stál bager, zomrelý L. P. prikázal C. W., aby začal bagrom hľbiť jamu, čo C. W. aj učinil a zomrelý L. P. spolu so S. M. vybrali poškodeného z auta, zvalili ho na zem vedľa jamy, kde ho zomrelý L. P. držal a S. M. ho uskrtil a následne poškodeného vložili do vykopanej jamy, ktorú C. W. pomocou bagra zasypal, pričom telesné pozostatky poškodeného boli nájdené v neoznačenom hrobe v rámci obhliadky miesta činu dňa 03.05.2016,

7/ B. B. a N. S. - prezývaný „Š.“ (obaja už právoplatne odsúdení), a C. W. sa spolčili s cieľom usmrtiť čelného predstaviteľa zločineckej skupiny - poškodeného L. P., pričom na tento účel si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy, a to tým spôsobom, že B. B. spolu s N. S. usmrtienie L. P. naplánovali, zabezpečili pre C. W. bager žltej farby, značky T. X K., na vykopanie hrobu a B. B. spolu s N. S. zabezpečili aj doposiaľ nezistenú dlhú a krátku strelnú zbraň,

- pričom B. B. sa na základe informácie získanej od C. W. dňa 02.12.2010 v presne nezistenom čase v ranných hodinách dostavil do areálu bývalého družstva - P. N. v obci Č., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase užíval C. W., nakoľko poškodený mal prísť do uvedeného areálu na dohodnuté stretnutie s C. W. naplniť propán-butánové fľaše, kde následne po príchode na miesto B. B. odovzdal C. W. doposiaľ nezistenú strelnú zbraň a sám sa s doposiaľ nezistenou zbraňou ako vopred dohodnutý strelec ukryl do garáže a čakal na poškodeného,

- pričom po príchode poškodeného na uvedený pozemok sa s týmto rozprával C. W. a po tom, čo B. B. z úkrytu nevyšiel, C. W. vystrelil zo zbrane na poškodeného L. P. a tohto usmrtil a následne pomocou bagra T. X K. aj vykopal hrob, do ktorého spoločne s B. B. vložili telo poškodeného a C. W. uvedenú jamu zasypal,

- pričom v doposiaľ presne nezistenom čase, pravdepodobne v mesiaci marec 2011, B. B., N. S. a C. W. z obavy, že by polícia mohla nájsť telo poškodeného, po vzájomnej dohode a za pomoci bagru

vykopali telo poškodeného a toto previezli do vopred pripraveného iného hrobu, a to na pozemok v Č., na S.Á. ulicu, ktorý v tom čase užíval N. S. a následne po tom, čo sa N. S. dozvedel, že B. B. chce spolupracovať s políciou, prišlo k opätovnému premiestneniu tela poškodeného L. P. na doposiaľ nezistené miesto.

Za to súd I. stupňa obžalovanému podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu súčasne uložil trest prepadnutia majetku.

V adhéznom výroku podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovanému C. W. uložil povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne s toho času už (v tejto trestnej veci) odsúdeným I. poškodenou spoločnosťou - E. Q. K. D. J. P., a. s., pobočke zahraničnej banky, ako právnej nástupkyňi E., a. s., škodu v sume 1 507 003 eur.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovanému C. W. uložil povinnosť nahradiť poškodeným :

- 1/ C. J., J. C. a Y. C., každému nemajetkovú ujmu v sume 10 000 eur,
- 2/ T. U. a M. P. každému nemajetkovú ujmu v sume 10 000 eur, a to spoločne a nerozdielne spolu s už právoplatne odsúdenými N. S. a B. B.Á.,
- 3/ J. D. nemajetkovú ujmu v sume 10 000 eur a
- 4/ J. B., Š.A. B. a I. L., každému nemajetkovú ujmu v sume 10 000 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú Ing. Q. Q. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodených - spoločnosť E. Q. K. D. J. P., a. s., pobočka zahraničnej banky, T. U., M. P.Á., J. C., Y. C. a C. J. odkázal so zvyškom ich nárokov na náhradu škody na civilný proces.

* * *

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný C. W., formulujúc odvolacie námietky písomne vo viacerých písomných podaniach formulovaných prostredníctvom jeho obhajcov (resp. predloženom prostredníctvom dcéry I. W.) na č. l. 9 827 - 10 105, 10 115 - 10 115a (vrátane prílohy - zvukový záznam na USB - kľúči), 10 134 - 10 337, 10 350 - 10 582, 10 981 - 10 982 a 11 047 - 11 063.

Odvolanie smeroval proti všetkým výrokom sa ho týkajúcim, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Zdôraznil, že žalovaných skutkov sa nedopustil a pri činnosti pre zločineckú skupinu P. konal nedobrovoľne, pod hrozbou násilia s následkom smrti voči nemu a jeho rodine.

Osobitne namietal právne posúdenie žalovaného konania v skutkoch posúdených ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona a na toto právne posúdenie nadväzujúci výrok o doživotnom treste odňatia slobody. V tejto súvislosti poukázal na rozdiel medzi členstvom v zločineckej skupine a činnosťou pre zločineckú skupinu, resp. podporou takej skupiny, poukazujúc na legálnu definíciu zločineckej skupiny v § 129 ods. 4 Trestného zákona, zdôrazňujúc nemožnosť posúdenia žalovaného konania z jeho strany ako činov spáchaných v nebezpečnom zoskupení, primárne už preto, že sám súd I. stupňa jeho konanie v skutku v bode 1/ posúdil ako činnosť pre zločineckú skupinu a jej podporovanie konania, a teda nehodnotil ho ako člena tejto skupiny.

K skutku v bode 1/ zdôraznil, že zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny sa

nedopustil, ide o úmyselný trestný čin, pričom on úmyselne činný pre zločineckú skupinu nebol a túto ani nepodporoval. Jeho vina za tento skutok a jeho právnu kvalifikáciu nebola preukázaná žiadnym vykonaným dôkazom. V skutkovej vete ustálený záver, že mal poskytovať úkryt a úschovu v prospech členov zločineckej skupiny, nebol preukázaný a ani z odôvodnenia rozsudku také niečo nevyplýva. Rovnako to, že by mal byť aktívny pri fyzickej likvidácii ľudí, pokiaľ pochovával biele kone, k tomuto bol donútený Ľ. P.. Ak niečo pre zločineckú skupinu robil, tak to bolo z donútenia, kedy mu hrozilo, že ho rovnako ako ostatných nepohodlných ľudí alebo ľudí, ktorí sa nepodvolili zámerom tejto zločineckej skupiny, zavraždia a to nielen jeho, ale aj jeho najbližšiu rodinu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie špeciálneho prokurátora z 26. apríla 2018, sp. zn. VII/1 Gv 79/18/1000-7, v ktorom špeciálny prokurátor uviedol, že za pravdivé považuje jeho tvrdenie o tom, že vykonával činnosť, ktorá mu je kladená za vinu pre zločineckú skupinu, hlavne z oprávnenej obavy o svoj život a dôvodného strachu z Ľ. P. a hoci ho uvedená skutočnosť nezabavuje jeho trestnoprávnej zodpovednosti za jeho konanie, môže byť na ňu prihliadnuté tak, ako aj na jeho spoluprácu pri objasnení trestnej činnosti dotknutej zločineckej skupiny, pri ukladaní trestu, kde môže dôjsť v zmysle zákonných obmedzení k mimoriadnemu zníženiu trestu. Oprávnenosť jeho obavy o život napokon konštatoval prokurátor aj v obžalobe a súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku (na str. 52 a 53), a potvrdil ju aj svedok B. B..

K skutku v bode 2/ (krádež) uviedol, že si cudziu vec neprisvojil, takejto veci sa nezmocnil, čin nespáchal vlámaním, nebol členom žiadnej organizovanej skupiny a nespôsobil škodu veľkého rozsahu.

Pokiaľ mu je kladené za vinu, že sa mal pred 26. septembrom 2003 spolčiť s J. D. a ďalšími nestotožnenými členmi tejto skupiny s cieľom naplánovať zmocnenie sa obsahu bezpečnostnej schránky č. XXX, patriacej Ing. A. N. a M. N. V E. v R. P., z listinných dôkazov o prenajatí bezpečnostnej schránky (zväzok XI. č.l. 3 620 - 3 622) je zrejmé, že manželka N. mali bezpečnostnú schránku prenajatú v U. a nie v E., ako je to uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Zmluva o prenájme bezpečnostnej schránky medzi U. a Č. B. je súčasťou spisu (č. l. 3 632), krádež sa nemohla stať v E.. V skutku v bode 2/ ho súd I. stupňa uznal za vinného za krádež z E. a.s., resp. celé súdne konanie (dokazovanie) smerovalo ku krádeži v E., ktorá v tom čase ani neexistovala.

Taktiež pokiaľ sa mali spolčiť len dvaja, nemohli tvoriť organizovanú skupinu, pretože túto tvoria minimálne tri osoby. Navyše bolo dokázané, že peniaze z tejto krádeže delil samotný Ľ. P., takže aj v tomto prípade sa jednalo o zločin zločineckej skupiny, ktorej členom nebol. Pokiaľ sa mal spolčiť s J. D. pred 26. septembrom 2003, ako je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, tak táto okolnosť nemá absolútne žiadnu logiku a opodstatnenie, pretože manželka N. zriadili bezpečnostnú schránku č. XXX v banke až 4. novembra 2003, tak ako to vyplýva zo Zmluvy o prenájme bezpečnostnej schránky (č. l. 3 620 - 3 622). Z uvedeného dôvodu sa nemohol spolčiť s J. D. pred 26. septembrom 2003 za účelom krádeže z tejto bezpečnostnej schránky, keďže v tom čase ju manželka N. ešte ani nemali prenajatú.

Manželka Ľ. P.Á. R. U. potvrdila, že spolu s Ľ. P. mali prenajatý sejf, teda bezpečnostnú schránku v rovnakej banke. T. U. (dcéra Ľ. P.) videla, ako J. D. doniesol peniaze k nim do Dunajskej Stredy a tam ich rozdeľovali on a J. D., čo potvrdila aj R. U.. Poškodená M. N. potvrdila, že v sejfe boli len slovenské koruny, pričom svedok M. tvrdí, že tam boli aj iné meny, ktoré mali byť vyložené v V. (čo preukazuje, že peniaze čo mu vtedy doniesol J. D. a ktoré videl svedok S. M. nepochádzali zo sejfu N.), po tom, ako mal sledovať auto Č. B., mali peniaze zobrať do Bratislavy k P. a tam ich rozdeľovali, pričom J.. L. poprel, že by bol v Bratislave pri rozdeľovaní peňazí a dcéra a manželka P. zhodne potvrdili, že peniaze P. rozdeľoval u nich doma v Dunajskej Strede. Nie je zrejmé z akého dôvodu by jeden z najvyššie postavených členov skupiny J. D. zaťahoval do tohto skutku práve jeho (obžalovaného), teda osobu mimo skupiny, pričom on ani nemohol mať vedomosť o peniazoch v sejfe manželov N.. Táto informácia musela uniknúť jedine z prostredia samotnej banky, poukazujúc pritom na výpoveď svedka A. G. z 23. augusta 2017, ktorý potvrdil, že Ľ. T. mal členom zločineckej skupiny P. pomáhať v tom, že mohli z účtu vybrať naraz väčšie sumy peňazí.

K skutku v bode 3/ (vražda Č. B.) uviedol, že nebolo preukázané, že by sa dopustil tohto skutku. Keďže

nebol žiadnym organizátorom krádeže peňazí zo sejfu manželov N., nemohol mať ani motív k vražde B. spočívajúci v obave, že by práve jeho mohol B. prezradiť. Pri tomto skutku jeho účasť spočívala len v tom, že prišiel spolu s B. do budovy V., kde mal prevádzky a kde na diskotéke pracoval B., pričom on v tom čase nevedel, že idú B. zavraždiť, dozvedel sa až potom, že P. dal taký príkaz. Jemu J. D. uviedol, že P. chce, aby prišiel s B. do V., pretože s ním potrebuje niečo prejednať, pričom žiadosť sa vtedy chápala ako príkaz, ktorý nemohol odmietnuť, pretože P. stačila aj najmenšia zámienka, aby dal niekoho zavraždiť.

Pokiaľ je mu kladené za vinu, že na tejto vražde sa mal podieľať v úmysle zakryť iný trestný čin, inak povedané zbaviť sa B. ako osoby, ktorá mala vedieť o skutku krádeže všetky podstatné okolnosti, teda aj o osobách, ktoré sa na tomto skutku podieľali, z napadnutého rozsudku je zrejmé, že na skutku krádeže sa podieľal aj spoluobžalovaný B., ktorý rovnako nebol členom zločineckej skupiny a preto kladie otázku aký význam a zmysel by malo vraždou B. zakryť iný trestný čin, ak by druhý rovnako priamy účastník krádeže (B.) zostal nažive, čím by stále existovalo riziko, že okolnosti krádeže mohol prezradiť B.. Zdôrazňuje tiež, že B. z V. zobrali M., Q. a B. živého a zavraždili ho na jemu neznámom mieste a neznámym spôsobom.

K skutku v bode 4/ (úkladná vražda J. D.) uviedol, že dokazovaním nebolo preukázané, že by sa dopustil tohto skutku s právnou kvalifikáciou použitou v napadnutom rozsudku.

Nemal motív k vražde J. D., ktorý bol jeho kamarátom a zároveň ochrancom pred Ľ. P.. Smrťou D. ako nečlen zločineckej skupiny stratil akúkoľvek ochranu pred Ľ. P. a musel vykonávať úplne všetko, čo mu P. prikázal, pretože inak by ho zavraždil. Tento skutok spáchali všetky osoby, ktoré boli členmi zločineckej skupiny, pričom J. D. bol jeden jej najvyššie postavených členov. Nie je preto zrejmé prečo by sa mal práve on ako nečlen zločineckej skupiny spoločovať s najvyššie postavenými členmi zločineckej skupiny na takomto skutku, keď to išlo všetko mimo neho a riešili sa tu zrejme pomery v rámci zločineckej skupiny v súvislosti s mocenským vplyvom v jej rámci. Ľ. P. len využil situáciu, kedy J. D. prišiel na jeho pozemok, aby P. pomohol zaparkovať loď a keďže on (obžalovaný) bol pri tom, prikázal mu, aby spolu s B. a M. odstránili telo D. s tým, aby našli projektil, pretože P. zastrelil D. M. vlastnou legálne držanou zbraňou.

Domnieva sa, že právna kvalifikácia skutku ako obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v uvedenom skutku voči jeho osobe je nesprávna a úmyselne nadkvalifikovaná. S vykonaným dokazovaním je jeho účasť možné kvalifikovať nanajvýš ako trestný čin hanobenia mŕtveho. Z vykonaného dokazovania vyplýva len to, že sa mal zúčastniť pri likvidácii tela poškodeného D. s B. a M.. Svojou účasťou na skutku nemal žiaden úmysel podieľať sa na vražde D.. Vopred bolo dohodnuté v rámci zločineckej skupiny, do ktorej nepatriť, že to má urobiť B. a keď to neurobí, ako mohol on vedieť, že to vykoná samotný P.. Taktiež sa súd I. stupňa nezaoberal výpoveďou B., ktorý jednoznačne potvrdil, že D. bol pred skutkom varovaný s cieľom zabrániť jeho vražde. Súd I. stupňa vyberal iba z dvoch výpovedí svedkov T. Q. a S. M. to, čo sa mu hodilo a bez akéhokoľvek zdôvodnenia opomenul ďalšie výpovede svedkov a zamietol mu návrhy na vykonanie dôkazov. J. D. bol pred skutkom varovaný B. aj ním (obžalovaným), že je v nebezpečenstve, čo potvrdila vo výpovedi aj jeho družka Q. Q. a Ľ. P..

K skutkom v bodoch 5/ a 6/ (úkladné vraždy poškodených Y. C. a T. R.) uviedol, že nikoho neusmrtil, osoby poškodených vôbec nepoznal a nemal s nimi žiaden súkromný ani obchodný ani iný vzťah, a čin nemohol spáchať v nebezpečnom zoskupení, keďže členom zločineckej skupiny nebol. Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by sa dopustil týchto skutkov s použitou právnou kvalifikáciou. Z dokazovania je zrejmé, že z podnikania R. a C. osôb mali len členovia zločineckej skupiny P., ktorej členom nebol a nemal ani dôvod na usmrtenie týchto poškodených. Ľ. P. mu v týchto prípadoch dal jednoducho príkaz, aby vykopal jamu na jeho pozemku a zakopal tam telá poškodených. Nemal žiaden motív zakrývať nejaký trestný čin, týchto ľudí (C., R.) nikdy nepoznal, nikdy s nimi nemal nič spoločné, pre neho to boli úplne neznámi ľudia, ktorí boli zavraždení z jemu neznámych dôvodov.

K skutku v bode 7/ (úkladná vražda poškodeného Ľ. P.) uviedol, že nikoho neusmrtil. Potom ako sa zmenila politická situácia a Ľ. P. zistil, že na miesto policajného prezidenta sa vrátil T.. P., čím prestal mať v rámci polície určité krytie, vymyslel spôsob, ako sa stratí, aby si všetci mysleli, že bol zavraždený a preto takýmto spôsobom zinscenoval vraždu, kedy využil informáciu, že ho chce B. B. zavraždiť. Takto bola zinscenená vražda Ľ. P. na jeho pozemku, kedy B. bol v garáži a on (obžalovaný) akože Ľ. P. zastrelil, pričom tento si ľahol na zem, nemal však na sebe žiadne zranenie.

Potom P. dali do privesu a povedal B., že musí ísť na súd a že večer telo spolu zakopú. Tento čas využil P. a ušiel na jemu neznáme miesto. Odvtedy P. nevidel, avšak viacero ľudí potvrdilo, že ho videli. Následne, keď večer prišiel B., aby zakopali telo P., povedal mu, že P. zakopal. Telo P. sa dodnes nikdy nenašlo, čo svedčí o tom, že Ľ. P. stále žije.

Pokiaľ v prípravnom konaní uvádzal, že P. zastrelil, tak toto nebola pravda, bolo to len zinscenené a to, že ho zastrelil uvádzal na jeho príkaz, pretože ak by prezradil jeho plán určite by jeho, ako aj jeho rodinu za to potrestal. Obavu z toho, že to takto vyzerá, má aj teraz, avšak je odsúdený na doživotie a nemá tak inú možnosť.

K týmto skutočnostiam navrhol vypočuť aj svedka N. S., ktorý od samého začiatku popiera všetky obvinenia proti jeho osobe a ktorý je nevinne právoplatne odsúdený za vraždu Ľ. P., súd I. stupňa však jeho návrh zamietol a tohto svedka nevypočul.

Žiadnym relevantným spôsobom ani dôkazom nebolo doposiaľ preukázané, že Ľ. P.Á. nežije, akým spôsobom mal byť usmrtený a kto konkrétne mal jeho smrť spôsobiť. Pri tomto skutku je množstvo pochybností a nepodložených tvrdení nepriamych svedkov. Hlavný svedok pri tomto skutku B. B. uviedol, že on sám chcel skutok vykonať, čo uviedol v prípravnom konaní a zopakoval na hlavnom pojednávaní. Uviedol, že nevidel zbraň u neho (obžalovaného) ani u P.. Z dôvodu, že sa nenašlo telo poškodeného, nie je možné určiť príčinu smrti a ani tvrdiť, že došlo k úkladnej vražde tak ako je uvedené v napadnutom rozsudku. Taktiež nebola nájdená a stotožnená zbraň, ktorou mal byť P. usmrtený. Nemožno tiež hovoriť o tom, že sa na niečom spojili, keďže vraždu P. chcel vykonať B. sám, ako to potvrdil vo svojej výpovedi.

Tento skutok je v napadnutom rozsudku kvalifikovaný podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal tým, čo je podľa § 144 ods. 2 písm. e) Trestného zákona osobitný motív, v tomto prípade to mala byť objednávka, čo je nezmysel, pretože u neho si nikto nič neobjednal, skutok chcel vykonať B. sám. Kladie otázku ako sa mali spoľčiť a na druhej strane mal on konať na objednávku a od koho a na čo konkrétne. Počas celého trestného konania sa nejaká objednávka vôbec nepotvrdila a ani nepreukázala a u neho si nikto a nikdy žiadnu vraždu neobjednal a on nikdy žiadnu vraždu nevykonával. Prvostupňový súd nesprávne právne kvalifikoval skutok v snahe pomôcť orgánom činným v trestnom konaní udržať teóriu nejakej nezmyselnej objednávky. Poukazujúc na zásadu ústnosti a bezprostrednosti zdôraznil, že do úvahy by mal súd brať iba výpoveď z hlavného pojednávania, čo znamená, že B. vypovedal, že on sám chcel vykonať skutok a s nikým sa nespoľčoval, pričom také niečo, že on (obžalovaný) objednal vraždu, vo svojej výpovedi ani neuviedol.

V procesnej časti odvolacích námietok obžalovaný namietal primárne absenciu jeho riadneho poučenia ako obvineného podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku počas celého súdneho konania, keď okrem dňa 22. februára 2021 ani raz nebol žiadnym poučením poučený, ako to ukladá označené ustanovenie. Týmto ustanovením sa stanovuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu všeobecná poučovacia povinnosť, spočívajúca v tom, že obvinený musí byť vždy t. j. vo všetkých štádiách trestného konania poučený o jeho právach a musí mu byť poskytnutá plná možnosť na ich uplatnenie. Porušenie tejto povinnosti hodnotí ako závažné porušenie jeho práva na obhajobu, k čomu zdôrazňuje a poukazuje - a to v celom kontexte procesných námietok proti postupu súdu I. stupňa na hlavnom pojednávaní - na zápisnice a zvukové záznamy z hlavných pojednávaní, najmä časti, ktoré protokoláciou v zápisniciach nekorešpondujú so zvukovými záznamami.

Ako procesné chyby na jednotlivých termínoch hlavného pojednávania hodnotil nasledovné : 22. februára 2021 [uznesenie o vykonaní hlavného pojednávania v neprítomnosti poškodených podľa § 255 ods. 2 Trestného poriadku (str. 3 zápisnice) nebolo vyhlásené riadne s uvedením, že sa jedná podľa príslušného paragrafu, pričom na ďalších pojednávaniach nebolo takéto uznesenie vyhlásené vôbec; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené riadne, keďže zápisnica bola vyhotovená doslovným prepisom zvukového záznamu; upozornenia na str. 4 ods. 1, ods. 2 - predsedníčka senátu neuviedla a nebolo vyhlásené ani opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku; na str. 5 je uvedené vyjadrenie prokurátora k možnosti uzavretia dohody, pričom prokurátor sa k tomuto nevyjadroval vôbec; na str. 34 nebolo vyhlásené uznesenie podľa § 277 ods. 1 Trestného poriadku o odročení hlavných pojednávaní a vytýčenie nových termínov hlavných pojednávaní]; 30. marca 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené riadne, keďže zápisnica bola vyhotovená doslovným prepisom zvukového záznamu a neboli vyhlásené ani uvedené nasledovné upozornenia predsedníčky senátu; na str. 4 nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku, nedostatočné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení; na str. 5 ods. 2 nebol vyhlásený § 265 Trestného poriadku, podľa ktorého mal svedok zložiť prisahu]; 31. marca 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené riadne, keďže zápisnica bola vyhotovená doslovným prepisom zvukového záznamu a neboli vyhlásené ani uvedené nasledovné upozornenia predsedníčky senátu; nedostatočné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení]; 14. apríla 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené s presným vyhlásením, že sa jedná o opatrenie a tiež neboli vyslovené príslušné paragrafy, podľa ktorých bolo opatrenie vyhlásené; na str. 4 nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku a ani výslovne vyhlásené uznesenie, že sa bude pojednávať v neprítomnosti svedkov podľa § 255 ods. 2 Trestného poriadku; nedostatočné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení, svedkovia boli poučení hromadne, bez následného poučenia každého svedka bezprostredne pred jeho výsluchom; na str. 7 a 9 nebolo vyhlásené uznesenie podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku]; 15. apríla 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené s presným vyhlásením, že sa jedná o opatrenie a tiež neboli vyslovené príslušné paragrafy, podľa ktorých bolo opatrenie vyhlásené; nedostatočné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení, svedkovia boli poučení hromadne, bez následného poučenia každého svedka bezprostredne pred jeho výsluchom]; 26. apríla 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené, nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku; str. 4 nebolo vyhlásené uznesenie, že súd bude pojednávať v neprítomnosti spoluobžalovaného K?variho; nedostatočné a nezákonné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení, svedkovia boli poučení hromadne, bez následného poučenia každého svedka bezprostredne pred jeho výsluchom]; 28. apríla 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené, nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250,

§ 253 Trestného poriadku; nedostatočné a nezákonné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení, svedkovia boli poučení hromadne, bez následného poučenia každého svedka bezprostredne pred jeho výsluchom]; 24. mája 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené, nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku; na str. 6 neboli uvedené poznámky, oznámenia a upozornenia predsedníčky senátu; nedostatočné a nezákonné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení, svedkovia boli poučení hromadne, bez následného poučenia každého svedka bezprostredne pred jeho výsluchom]; 25. mája 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené, nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku; na str. 4 vyhlásené uznesenie bolo bez uvedenia § 252 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sa hlavné pojednávanie uskutoční v neprítomnosti obžalovaného I. B.F.]; 31. mája 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené, nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku; na str. 4 výslovne nebolo vyhlásené uznesenie, že sa bude pojednávať v neprítomnosti svedkov; nedostatočné a nezákonné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení, svedkovia boli poučení hromadne, bez následného poučenia každého svedka bezprostredne pred jeho výsluchom]; 1. júna 2021 a 21. júna 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené, nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku; na str. 4 vyhlásené uznesenie bolo bez uvedenia § 252 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sa hlavné pojednávanie uskutoční v neprítomnosti obžalovaného I. B.; na str. 4, resp. 5 nedostatočné a nezákonné poučenie svedkov bez uvedenia § 70, § 129 ods. 1, § 131, § 136 ods. 1, ods. 2, § 138 Trestného poriadku, ako aj bez znenia poučenia uvedeného v zákone podľa jednotlivých príslušných paragrafových znení, svedkovia boli poučení hromadne, bez následného poučenia každého svedka bezprostredne pred jeho výsluchom]; 22. júna 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené, nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 249, § 250, § 253 Trestného poriadku, nebolo vyhlásené uznesenie podľa § 252 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sa hlavné pojednávanie uskutoční v neprítomnosti obžalovaného I. B.; na str. 12 nebolo vyhlásené uznesenie o odročení hlavného pojednávania a určení nových termínov hlavných pojednávaní]; 25. augusta 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; na str. 3 nebolo vyhlásené opatrenie podľa § 253 Trestného poriadku pre médiá, vyhlásené uznesenie bolo bez uvedenia § 252 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sa hlavné pojednávanie uskutoční v neprítomnosti obžalovaného I. B.; na str. 4 vyhlásené uznesenie bolo bez uvedenia § 255 ods. 2 Trestného poriadku o tom, že sa hlavné pojednávanie uskutoční bez účasti svedka D.. F.]; 21. septembra 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 3 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené s výslovným uvedením, že ide o opatrenie ani s vyslovením príslušných paragrafov, nebolo výslovne vyhlásené, že ide o opatrenie podľa § 253 Trestného poriadku; na str. 4 vyhlásené uznesenie bolo bez uvedenia § 252 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sa hlavné pojednávanie uskutoční v neprítomnosti obžalovaného I. B.; na str. 5 neboli vyslovené paragrafy a zákony, podľa ktorých súd poučil znalca]; 4. októbra 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 2 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené; na str. 3 vyhlásené uznesenie bolo bez uvedenia § 252 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sa hlavné pojednávanie uskutoční v neprítomnosti obžalovaného I. B.; na str. 7 nebolo vyhlásené uznesenie podľa § 269

Trestného poriadku o predložení fotodokumentácie znalcom k nahliadnutiu; na str. 8 nebolo vyhlásené opatrenie, že obžalovaný bude vyvedený z pojednávacej miestnosti; v zápisnici chýba záznam o jeho návrhu na predloženie fotodokumentácie znalcom z obhliadky miesta činu na nahliadnutie, čo mu zo strany súd nebolo umožnené; 5. októbra 2021 [na str. 2 prítomnosť poškodených súd nezisťoval; opatrenie na str. 2 o vyhotovovaní zápisnice diktovaním podľa § 58 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku a § 61a Trestného poriadku vyhotovovaním zvukového záznamu nebolo vyhlásené.

Ďalej namietal, že súd I. stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku argumentoval dôkazmi, ktoré na hlavnom pojednávaní nevykonali a ktoré ani vykonať procesne nemohol, pretože sa pri ich zabezpečení zúčastnil v procesnom postavení svedka, poukazujúc pritom na listinné dôkazy vo veci poškodených D., R., C. a P. (k skutkom 4/ až 7/), konkrétne zápisnice o previerkach výpovedí na mieste (poškodený P. - č. l. 1 660 - 1706, 1 716 - 1 737; poškodený D. - č. l. 1 941 - 1 983; poškodený C. - č. l. 2 641 - 2 661; poškodený R. - č. l. 2 304 - 2 345), a napriek uvedenému súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku na stranách 46, 53 a 59 poukazuje práve na tieto dôkazy, čím porušil jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Na str. 46 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd I. stupňa uvádza, že zistil, že v areáli bývalého družstva v Č. boli vykonané v mesiaci máj 2016 previerky výpovedí svedkov a obhliadky miesta činu, následkom čoho prišlo ku kostrovým nálezom a následným pítvám takto zaistených pozostatkov, ktoré po podrobení znaleckému skúmaniu boli spôsobilé poslúžiť na identifikáciu poškodených T., R. a Y. C. a prišlo tiež k zaisteniu viacerých vecných stôp (lano, putá) a po vykonaní domovej prehliadky aj k zaisteniu veľkého množstva fotografií, z ktorých na niektorých sa nachádzal obžalovaný C.. W. a tiež obžalovaný I.. B.. K tomu chce zdôrazniť, že žiadne domové prehliadky u neho neboli vykonané, uvedené fotografie boli nájdené a zaistené pri vykonaní domovej prehliadky u S.. M. a T.. K..

Súd I. stupňa toto nemohol zistiť a mať preukázané, pretože tieto trestné činy objasnil v tom čase on a bol vtedy v procesnom postavení svedka a žiadne previerky iných svedkov vykonané neboli. Tieto ani nemohli byť pred súdom vykonané, pretože tu vypovedal ako svedok, pričom uvedené sa týka skutkov v bodoch 4/ až 7/.

V reakcii na odôvodnenie napadnutého rozsudku namietal, že súd I. stupňa (na str. 50) uviedol, že mal naplniť po stránke subjektívnej aj objektívnej zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v bode 4/ výroku rozsudku, hoci nebol za takýto čin odsúdený. V bode 5/ a 6/ súd uvádza § 140 písm. a) Trestného zákona, teda osobitný motív na objednávku, čo pri týchto skutkoch absolútne nebolo preukázané a je tu aj rozpor so samotným výrokom rozsudku pri týchto skutkoch. K skutku v bode 7/ je uvedený osobitný motív podľa § 140 písm. a) Trestného zákona, teda na objednávku, čo nie je zároveň pri kvalifikácii skutku ako úkladnej vraždy možné, tak ako to vyplýva z judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R1/2017, sp. zn. Tpj 57/2016.

Na str. 63 odôvodnenia napadnutého rozsudku, čo sa týka sľubovanej beztrestnosti pre jeho osobu, kedy usvedčoval páchatel'ov závažnej trestnej činnosti, teda zločineckú skupinu P. a súčasne ukazoval aj miesta, kde boli zakopané mŕtvy, o ktorých vedel, má vyhotovenú v počítači aj nahrávku s vtedajším vyšetrovateľom L. R., jeho počítač bol zaistený políciou, v ktorom je táto nahrávka ako súčasť spisu, avšak samotná nahrávka nie je jeho súčasťou aj napriek tomu, že toto žiadal a navrhoval.

Ďalej namietal, že súd I. stupňa nevykonali dôkazy, ktoré navrhoval tak ako je uvedené na str. 47 až 49 odôvodnenia napadnutého rozsudku, napr. výsluch svedkov : N. R. P. a N. R. L.. [navrhoval ich vypočuť k skutku pod bodom 4/, ku ktorému svedok Q. vypovedal, že C. prebrali pri reštaurácii W. spolu so P. a M. od R., čo svedok M. naopak nepotvrdil, aby sa k týmto skutočnostiam vyjadrili aj R.]; J.. Q., S.. K. [zamestnanci na diskotéke v V. spolu s Č.. B., ktorí viackrát videli B. v spoločnosti M. a J.. D., čo je v rozpore s výpoveďou S.. M., ktorý tvrdil, že B. nepozná]; T.. P. [vedel by potvrdiť, že B. býval v byte S.. M. v Dunajskej Strede po krádeži, čo je v rozpore s výpoveďou S.. M., že B. nepozná], V.. A., T.. W. [svedkovia, ktorí by podľa Q. mali potvrdiť jeho tvrdenia, že B. ukázal fotografie B. a B. z banky Q. v ich prítomnosti (v prípravnom konaní túto skutočnosť svedkovia popreli)]; S.. Q. [bývalá

partnerka L.. P., ktorá by mala vypovedať o tom, že mali spolu pomer, z ktorého dôvodu mal P. dôvod zavraždiť ho - tento pomer bol hlavný dôvod nevraživosti P. voči nemu, a bolo známe v tom čase, že osoby, ktoré mali pomer s partnerkami členov zločineckej skupiny, boli po takomto zistení následne zavraždené (ako napr. poškodení Č., V. a iní)]; L.. T. [zamestnanec banky, osoba ktorá mala zabezpečiť kľúč od sejfu manželov N. a ktorá spolupracovala so zločineckou skupinou P. a je tu dôvodný predpoklad, že o peniazoch v sejfe manželov N. mohol byť tip práve od tejto osoby]; T.. M.É. [svedok, ktorého mal Q. upozorniť, že (obžalovaný) mal jeho ako aj jeho manželku zavraždiť, čo nie je pravda].

Taktiež namietal, že mu nebolo umožnené na hlavnom pojednávaní odstraňovať rozpory vo výpovediach svedkov a znalcov: 31. marca 2021 : sv. T.. Q. (rozpor s výpoveďou z 9. júla 2018 - č. l. 4 197 - 4206); 14. apríla 2021 : sv. T.. U. (rozpor s výpoveďou z 28. júna 2016 - č. l. 1 390 - 1 426 a sv. Ing. Q.. Q. (rozpor s výpoveďou z 25. apríla 2017 - č. l. 1 898 - 1916); 26. apríla 2021 : sv. V. L. (rozpor s výpoveďou z 20. augusta 2019 - č. l. 4 089 - 4 100); 26. apríla 2021 : sv. T.. L. (rozpor s výpoveďou z 27. júna 2016 - č. l. 1 498 - 1 516 a 20. februára 2017 - č. l. 1 517 - 1 539); 28. apríla 2021 : sv. R.. U. (rozpor s výpoveďou z 25. mája 2017 - č. l. 4 078 - 4 082); 31. mája 2021 : sv. T.. L. L. (rozpor s výpoveďou z 27. júna 2018 - č. l. 1 540 - 1 553); 4. októbra 2021 bolo navrhnuté odstrániť rozpor medzi nezrovnalosťami fotografií ohľadne pitvy poškodeného B. a obhliadky miesta činu.

Domnieva sa, že spolu s ostatnými nevykonanými dôkazmi, ktoré navrhoval, bolo závažným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, kedy nemal možnosť náležite sa brániť a dokazovať, že skutkov kladených mu za vinu sa nedopustil.

V ďalšom vytkol odôvodneniu súdu I. stupňa prílišnú všeobecnosť v hodnotení dôkazov k otázke jeho viny, keď uvádza, že jeho vina je preukázaná aj výpoveďami svedkov, pričom jednotlivé výpovede, či už spoluobžalovaného B. alebo svedkov, podrobne nerozoberá a neuvádza v akých konkrétnych skutočnostiach ho majú jednotlivé výpovede svedkov usvedčovať.

Primárne nezákonnosť vykonaného dokazovania (vrátane výsluchov svedkov) odvodzuje už zo samotného nezákonného spôsobu vykonania jednotlivých termínov hlavného pojednávania (ktoré trpia už vyššie špecifikovanými procesnými chybami) a od absencie splnenia riadnej poučovacej povinnosti zo strany súdu I. stupňa voči nemu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku), v ďalšom podrobne až analyticky rozoberajúc výpovede spoluobžalovaného I. B., svedkov, diferencovane k jednotlivým žalovaným skutkom (B. B., T. Q., S. M., T. U., Q. Q., Mgr. B. P., E. P., A. G., U. B., V. L., U. R., Ing. A. N., Mgr. L. B., J. D., R. U., Mgr. U. R., Ing. A. W., P. P., T. L. L., C. W., M. N., D. Q., T. W.) a znalcov, konfrontujúc ich so závermi nimi vypracovaných znaleckých posudkov (MUDr. R. W., PhD. a MUDr. T. Š.; PhDr. J. W., DrSc. a MUDr. J. W. L., PhD.).

Vo vzťahu k procesnej použiteľnosti svedeckých výpovedí B. B. a S. M., s poukazom na ich jednotlivé výpovede v identickej trestnej veci, vykonané v rôznom procesnom postavení (obvineného aj svedka) vyslovil názor, že ich svedecké výpovede sú nezákonné a nemožno na ne prihliadať, tento záver argumentačne odvodzujúc od judikátu R 97/2018 (ktorý sa zaoberá nezameniteľnosťou procesného postavenia osoby v procesnom postavení svedka a obvineného). V tejto súvislosti uviedol, že zo skutku v bode 3/ (vražda B.) bol svedok Q. obvinený, pričom konanie voči nemu nebolo ešte právoplatne skončené, pričom zároveň v tejto trestnej veci bol vypočúvaný v procesnom postavení svedka, čo aj vzhľadom na uvedený judikát nie je možné.

Inak v argumentácii, poukazujúc na rozpory vo výpovediach svedkov, kladie dôraz na spochybnenie hodnovernosti svedkov B. B., T. Q., S. M. a tým pravdivosti ich výpovedí.

V zápisnici o hlavnom pojednávaní z 5. októbra 2021 je uvedené, že súd prečítal ako listinný dôkaz rozsudok Špecializovaného trestného súdu BB-3T/2/2018 (č. l. 6 404 -6 489), ktorý však nebol v takomto rozsahu vôbec prečítaný a keď žiadal z tohto rozsudku oboznámiť časť, ktorá sa týka osôb S.. M., T.. Q., B. B.Á., tak mu to zo strany súdubolo zamietnuté, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu závažným spôsobom.

Na hlavnom pojednávaní 10. novembra 2021 bol vykonaný dôkaz oboznámením vecnej stopy č. 5 - jeho PC Panasonic, pričom v spise sa nenachádzajú žiadne údaje z tohto počítača, ktoré by preukázali, že orgány činné v trestnom konaní mu pri jeho spolupráci sľúbili a dohodli sa, že po odložení vznesenia obvinenia voči nemu, ako spolupracujúcej osobe, dôjde vo vzťahu k nemu k skončeniu veci podmieneným trestom za jeho spoluprácu, pretože beztrestnosť náš právny poriadok a zákony za takúto spoluprácu nepripúšťajú.

Celé trestné konanie voči jeho osobe, a súčasne aj jeho väzobné stíhanie, bolo iniciované na základe pokynu prokurátora, hoci mu bolo ako spolupracujúcemu obvinenému podľa § 205 Trestného poriadku trestné stíhanie dočasne odložené. Tento pokyn bol daný z dôvodu, že ho v inej trestnej veci obvinili, avšak neskôr bol v tejto veci, ktorá založila dôvod na zrušenie dočasného odloženia obvinenia, právoplatne spod obžaloby oslobodený a preto je jeho osobu nutné opätovne vnímať v pozícii, v ktorej mu bolo vznesenie obvinenia dočasne odložené, resp. trestné stíhanie podmienene zastavené podľa § 218 Trestného poriadku. K tomuto nedošlo, hoci mu to orgány činné v trestnom konaní sľúbili, dohodli sa s ním a prakticky urobili „obchod so spravodlivosťou“, v čoho dôsledku práve a výlučne jeho výpoveďou ako spolupracujúceho obvineného (korunného svedka) došlo k právoplatnému usvedčeniu mnohých členov tzv. skupiny P., pričom samozrejme uvádzal aj skutočnosti a okolnosti, ktoré smerovali k usvedčeniu jeho osoby, čím došlo prakticky k jeho „samousvedčeniu“, čo neskôr orgány činné v trestnom konaní využili, keď uzavretý „obchod so spravodlivosťou“ nedodržali a ako spolupracujúcemu obvinenému a osobe, ktorá sa významnou mierou prispela k usvedčeniu mnohých členov tzv. skupiny P., mu neposkytli prakticky žiadne výhody.

Pokyn na vznesenie obvinenia vydal prokurátor dňa 16. marca 2018, pričom uviedol, že dôvody na dočasné odloženie vznesenia obvinenia pominuli spáchaním ďalšieho trestného činu obvineným, čím nerešpektoval princíp prezumpcie nevinoty.

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že prezumpcia nevinoty je jedným zo základov spravodlivého trestného konania, a že k jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná a to ešte predtým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom (rozhodnutie Dakaras vs. Litva z 10. októbra 2000). Súčasne EŠLP zdôraznil, že treba robiť rozdiel medzi výroky, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná a výroky, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia. Prvé porušujú prezumpciu nevinoty, zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo bezchybné v rôznych situáciách posudzovaných EŠLP (rozhodnutia Lutz a Englert vs. Nemecko z 25. augusta 1987, Leutscher vs. Holandsko z 26. marca 1996).

V súvislosti so skutkom, pre ktorý mali dôvody na postup podľa § 205 Trestného poriadku (odloženie vznesenia obvinenia) pominúť, bol v konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava (3Tk/3/2018) dňa 9. apríla 2020 spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku (pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný). Postupom orgánov činných v trestnom konaní v danej súvislosti došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé trestné konanie. Opätovne poukazuje na to, že mu bola prisľúbená „bездетность“ ak objasní skutky, uvedené v dočasnom odložení vznesenia obvinenia, i ďalšie skutky, ktoré sú aj v obžalobe. On dodržal dohodu, avšak orgány činné v trestnom konaní v jeho trestnom stíhaní následne pokračovali, dokonca bola nezákonne sprísnená právna kvalifikácia skutkov kladených mu za vinu a v podstate ho svojím postupom a konaním takto oklamali. Zásadnou otázkou teda je, či takýmto spôsobom vôbec orgány činné v trestnom konaní konať mohli, pričom je názoru, že nie a týmto postupom došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, pretože sa orgány činné v trestnom konaní takýmto spôsobom voči nemu dopustili aj donútenia k uvedeniu skutočností, ktoré viedli k jeho obvineniu (samousvedčenie zo spáchania trestného činu). Bez jeho aktívnej spolupráce na objasňovaní skutkov uvedených v obžalobe by pred súdom obžalovaný zrejme nebol a aktívne spolupracoval pri objasnení skutkov práve z dôvodu, aby sa tak nestalo a nebol obžalovaný.

Ďalšou závažnou nezákonnosťou je, že obžaloba bola podaná s falšovaným, nezákonným znaleckým posudkom, na čom prokurátor aj v záverečnej reči založil dôkaznú situáciu. Počas hlavného pojednávania 4. októbra 2021 pri vypočutí znalcov MUDr. W. a MUDr. Š. mu predsedníčka senátu nedovolila predložiť, resp. konfrontovať znalcov s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v spise, ide o fotodokumentáciu č. XX/XXXX a XX/XXXX, ako aj iné dôkazy nasvedčujúce tomu, že tento znalecký posudok je falšovaný a nezákonný s jediným cieľom, aby ho usvedčil z vraždy, ktorú neurobil. Dôkazom toho, že znalci falšovali znalecký posudok, je fotka z obhliadky miesta činu vo veci vraždy B., kde presne vidieť, že poškodený nemá pred tvárou čiapku, teda nemôže sa jednať o B.. Okrem čiapky nemá ani pravú stranu lebky poškodenú, jeho pozostatky nekorešpondujú s pozostatkami na fotkách v prílohe znaleckého posudku. Čo sa týka poškodeného na fotkách pri pitve, ktorý je zrejme B., vidieť čiapku a lebku v takej miere rozlomenú, že sa nejakým spôsobom nedá skúmať, preto bolo potrebné sfalšovať lebku iného poškodeného do znaleckého posudku a podľa toho ho vypracovať.

Všetky zápisnice z hlavného pojednávania, okrem prvých troch, ktoré boli protokolované doslovne, sú falšované. Sú napísané uznesenia, opatrenia a iné poznámky a iné výpovede svedkov, čo neodznali počas hlavného pojednávania. Sudkyňa pri protokolácii s diktovaním nadiktovala úplne iné veci, než čo vypovedali svedkovia. Výpovede nekorešpondujú s výpoveďami podľa zvukových záznamov. Dôkazom toho sú prepisy zvukových záznamov z hlavného pojednávania, ktoré tvoria prílohu odvolania. Nie je ani prekvapujúca skutočnosť, že sudkyňa takto falšované zápisnice ani podpísať nechcela. Nebola mu umožnená oprava zápisníc, napriek tomu, že od začiatku konania o to viackrát žiadal, poukazujúc pritom na § 69 Trestného poriadku.

"Korunný svedok" S.. M., na ktorého výpovedi sa zakladá celé jeho obvinenie, dňa 25. mája 2021 pred výpoveďou nebol ani poučený a nezložil ani prisahu, takže táto výpoveď sa nedá používať v tomto trestnom konaní.

Svedkovia T.. Q. a S.. M. (v bode 2/ M. a v bode 3/ M. aj Q.) boli v čase ich výpovede ako svedkov takisto spoluobžalovaní z týchto skutkov. Zákon presne upravuje (Č.) nezameniteľnosť procesného postavenia, citujúc judikát R 97/2018.

Ďalšia nezákonnosť spočíva v nepoučení svedkov podľa zákona. Podľa zvukových záznamov je zřejmé, že neboli vyslovené paragrafy, na základe ktorých sa poučí svedok, napriek tomu, že v zápisniciach sú tieto napísané, dofalšované. Svedkovia boli poučení hromadne pri začatí hlavného pojednávania, podľa zákona svedok musí byť poučený pred výsluchom a nie pri začatí pojednávania. Podľa zvukových záznamov neraz odznie otázka zo strany súdu k svedkom, či si ešte pamätajú poučenie, svedkovia ani nevedeli o aké poučenie ide, nakoľko poučenie sa uskutočnilo ráno a výsluch až poobede. Takéto poučenie je porušenie Trestného poriadku a nemôže sa považovať za zákonné.

S poukazom na § 132 ods. 1 Trestného poriadku namietal, že súd mu jednoducho zabránil, aby vedel zistiť nezaujatosť a hodnovernosť svedkov. Je to dôležité kvôli tomu, lebo svedkovia, ktorí boli vypočutí v tomto trestnom konaní, buď sú odsúdení na základe jeho výpovedí alebo majú dohodu s prokurátorom a majú dočasne odložené vznesenie obvinenia. Majú tak dôvody, aby na neho z pomsty krivo vypovedali.

Nezákonné bolo aj zloženie prisahy svedkov, ani sa nepostavili, celá prisaha sa vykonala zanedbane, vôbec necítili vážnosť svojej výpovede, že vypovedajú pod prisahou a musia vypovedať pravdu. Súd nedodržiaval ani zákon „č. 54/2019 Zb.“ o ochrane oznamovateľa protispoločenskej činnosti, ani jeden svedok nebol takýmto poučením oboznamovaný pred zložením prisahy.

Počas hlavného pojednávania dňa 22. februára 2021, kedy bola poskytnutá dohoda o vine a treste, prokurátor podľa zvukového záznamu sa nevyjadril k tejto veci, len do zápisnice je to nafaľšované. Ďalej v spise sa nenachádzajú vyrozumenia o termínoch hlavného pojednávania svedkov, poškodených a spoluobžalovaného, je to tiež nezákonné zo strany súdu. Počas celého súdneho konania mu nebolo umožnené nazretie do spisu v prítomnosti tlmočníka a viackrát ani nebolo umožnené. Na drvivšej väčšine

hlavných pojednávaní neboli vyhlásené uznesenia pred odstránením rozporov, čo sú ale nafalšované do zápisnice.

V celom konaní mu bolo porušené právo ustanovené v § 34 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že mu nebolo umožnené pri dokazovaní vykonať ním navrhnuté dôkazy, nehovoriac o tom, že skoro vždy, keď sa chcel radiť s obhajcom, bol vyzvaný zo strany súdu, aby to nerobil.

Súd minimálne od 31. mája 2021 nezákonne nahrával zvukový záznam počas hlavného pojednávania, a nie podľa § 61a Trestného poriadku, zákona č. 757/2004 Z. z. a inštrukcie zo dňa 22. decembra 2014 č. 37/2014 č. 33160/2014/110, na čo upozornil súd a podal sťažnosť.

Zvukové záznamy boli nahrávané na nejaký diktafón a nie s využitím technických zariadení určených a namontovaných na tento účel. Keď na to upozornil predsedníčku senátu, že nahrávanie zvukového záznamu nie je zapnuté, súd svojvoľne a arogantne mu vysvetlil, že o tom, že s čím a akým spôsobom sa vyhotoví zvukový záznam rozhoduje sudkyňa a nie obžalovaný. Zvukové záznamy žiadal od súdu mesiace opakovane bezvýsledne, keď mu tieto konečne zabezpečili po podaní viacerých žiadostí, sťažností a nakoniec aj trestného oznámenia. Má dôvodné podozrenie, že tak vyhotovenými zvukovými záznamami sa manipulovalo, nakoľko podľa spomínaných zákonov a inštrukcie, zvukový záznam sa hneď po ukončení hlavného pojednávania exportuje na lokálny server a má byť dostupný nasledujúci deň po pojednávaní, čo sa v jeho prípade nestalo a trvalo to mesiace. Zvukové záznamy od 24. mája 2021 nie sú založené do spisu.

Nezákonné bolo aj prečítanie jeho výpovedí z prípravného konania, ktoré poskytol vyšetrovateľom v dobrej viere, že jeho osobu nebudú trestne stíhať. K tomu došlo na základe toho, že využil právo nevypovedať pred súdom k žalovaným skutkom, pretože toto konanie je od samého počiatku nezákonné. Prečítanie týchto výpovedí na hlavnom pojednávaní 10. novembra 2021, ktoré boli realizované v prípravnom konaní, nemôže byť zákonné, keďže pri výsluchu nebol riadne v zmysle zákona poučený o jeho právach a teda samotné výpovede sú nezákonné.

Psychologický a psychiatrický znalecký posudok, čo vypracovali W. a W. je nezákonný, nakoľko určili jeho resocializačnú prognózu pred jeho odsúdením. Prognóza sa nedá určiť bez toho, aby vyšetrovaná osoba bola odsúdená, „hľadá na neho ako nevinný, teda nedá sa vedieť ako bude pristupovať obžalovaný prípadnému trestu.“ Predsedníčka senátu mu odmietla položiť otázku znalcom ohľadom resocializačnej prognózy s odôvodnením, že táto už bola dostatočne rozobratá, čo nebolo pravdou.

Keďže je maďarskej národnosti a neovláda dostatočne slovenský jazyk dňa 10. februára 2022 požiadal súd o poskytnutie všetkých zápisníc z hlavných pojednávaní preložených do maďarského jazyka, ako aj prepisov zvukových záznamov zo všetkých hlavných pojednávaní preložených do maďarského jazyka a tiež poskytnutie kópie súdneho spisu od podania obžaloby. Súd I. stupňa mu však nevyhovел, čo mu oznámil podaním z 3. marca 2022, v ďalšom citujúc § 28 ods. 4, ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého má právo žiadať o preloženie týchto dokumentov do maďarského jazyka pre zaručenie spravodlivého procesu, najmä pre riadne uplatnenie práva na obhajobu a pokiaľ sa súd rozhodol, že napriek uvedenému jeho žiadosti nevyhovie, mal tak povinnosť podľa § 28 ods. 5 Trestného poriadku rozhodnúť o takomto postupe uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť. Súd I. stupňa však v súlade s týmto ustanovením zákona nepostupoval, žiadne uznesenie, proti ktorému by bola prípustná sťažnosť nevydal, len mu jednoducho oznámil oznámením z 3. marca 2022, že jeho žiadosti nevyhovuje, čím bolo zo strany súdu I. stupňa opakovane v jeho neprospech porušené jeho právo na obhajobu a spravodlivý proces. Takýto postup zo strany súdu voči jeho osobe považuje za diskrimináciu z dôvodu jeho národnosti. Od vzatia do väzby mu nebolo žiadne iné rozhodnutie, týkajúce sa ďalšieho trvania väzby a preskúmania zákonnosti dôvodov väzby, preložené do maďarského jazyka, ako aj zápisnice z hlavných pojednávaní a prepisy zvukových záznamov z pojednávaní, o ktoré žiadal.

V § 69 ods. 1 Trestného poriadku je uvedené jeho právo ako obvineného zaobstarať si kópiu spisu na vlastné náklady, čo aj žiadal a trovy s tým spojené chcel uhradiť, avšak toto jeho právo je zo strany súdu voči jeho osobe porušované, čím je porušované aj jeho právo na obhajobu.

Potom ako zistil, že odkedy súd prestal vyhotovovať doslovný prepis zvukových záznamov z hlavných pojednávaní z jemu neznámych dôvodov, žiadal o opravu zápisníc, ktoré boli následne vyhotovované diktovaním predsedníčky senátu, keďže sú tam zjavné rozpory v zápisniciach oproti tomu čo je uvedené v zvukových záznamoch, o čom uznesením z 10. novembra 2021 rozhodol tak, že jeho žiadosť o opravu zápisníc zamietol, následne mu toto rozhodnutie bolo doručené až 31. decembra 2021, teda skoro po 2 mesiacoch a následne najvyšší súd jeho sťažnosť proti tomuto uzneseniu zamietol.

Zápisnice z hlavného pojednávania, o doručenie ktorých žiadal ihneď po skončení každého hlavného pojednávania, mu boli doručované často až s odstupom niekoľkých mesiacov po vykonaní hlavného pojednávania, takže sa nemohol bez týchto zápisníc riadne pripraviť na ďalšie termíny hlavného pojednávania a to počas celého súdneho procesu.

V ďalšom namietal správanie sa konajúcej predsedníčky senátu súdu I. stupňa, s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu z 28. júla 2021, sp. zn. 2Tost/41/2021 a jeho odôvodnenie, uvádzajúc, že v dôsledku okolností a záverov tam uvedených možno dôvodne pochybovať o jej nezaujatosti, v dôsledku čoho mala byť v tejto trestnej veci vylúčená.

K prednesu záverečných rečí namietal, že súd vopred neavizoval stranám ukončenie dokazovania s upozornením na prípravu záverečných rečí, požiadal z tohto dôvodu o odročenie pojednávania za účelom prípravy záverečnej reči, keďže on ani jeho obhajca nemali záverečnú reč pripravenú. Jeho žiadosti o odročenie pojednávania z uvedeného dôvodu súd I. stupňa nevyhovel a nechal predniesť záverečnú reč prokurátorovi a iným osobám okrem neho a jeho obhajcu, aj keď formálne im predniesť záverečnú reč umožnil, túto však nemohli spolu s obhajcom predniesť, keďže ju nemali pripravenú.

V rámci práva na posledné slovo, v ktorom môže uvádzať výlučne to, čo uzná za vhodné na svoju obhajobu a nikto mu v tom nesmie brániť ani posledné slovo prerušovať, bolo jeho posledné slovo porušené a prerušené zo strany prokurátora a aj zo strany súdu tak, ako to vyplýva nepochybné zo zvukového záznamu z pojednávania.

Je názoru, že v predmetnej trestnej veci nebola jeho vina zo žalovaných skutkov preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Obžaloba neunesla dôkazné bremeno. Závery a názory obžaloby boli založené na hypotézach a domnienkach, ktoré si osvojil aj prvostupňový súd, pričom s jeho obhajobou sa nevysporiadal vôbec a na viaceré počas súdneho konania preukázané skutočnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, v odôvodnení rozhodnutia nedáva žiadne odpovede a neuvádza tak ako sa vyrovnal s jeho obhajobou.

Počas celého prípravného konania, de facto už od momentu, kedy mu bolo vznesené obvinenie až po úplný záver, orgány činné v trestnom konaní a súd permanentne porušovali jeho procesné práva tak v menej závažnom, ako aj v esenciálnom rozsahu, z dôvodu čoho toto trestné konanie en bloc nenapĺňa požiadavku uvedenú v § 2 ods. 1 Trestného poriadku a požiadavky kladené na spravodlivý súdny proces Dohovorom.

Rozhodnutie je potrebné zrušiť, pretože vady spôsobené v konaní nie je možné nijako inak napraviť.

V tomto trestnom konaní bol stíhaný ako obvinený na základe pokynu prokurátora, v zmysle ktorého bolo prikázané vzniknúť obvinenie voči jeho osobe na tom podklade, že mal spáchať iný trestný čin vedený proti nemu mediálne a verejne známy ako „U. P. C.“, čo prokurátorovi postačilo na odôvodnenie svojho postupu, a to napriek tomu, že sa neskôr preukázalo, že tento dôvod od začiatku daný nebol, keďže z tohto trestného činu bol právoplatne spod obžaloby oslobodený. Žiadneho „iného“ trestného činu sa nedopustil a preto jeho začatie trestného stíhania nebolo už od počiatku dôvodné (analogicky s konaním podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, ak sa v neskoršom štádiu trestné stíhanie zastaví, alebo je obžalovaný oslobodený spod obžaloby, hľadá sa na toto trestné konanie, ako na nezákonné ex tunc). On sa slobodne rozhodol prihlásiť na políciu,

spolupracovať s vyšetrovateľmi, čo aj splnil. Výsledkom toho bolo jednak odsúdenie viacerých páchateľov organizovaného zločinu v rámci skupiny tzv. „P.“ a jednak aj jemu dočasné odloženie obvinenia a prísľub postupu podľa § 218 Trestného poriadku. Veľmi významným spôsobom pomohol usvedčiť obžalovaných v konaní tzv. zločineckej skupiny „P.“, za čo mu boli zo strany orgánov činných v trestnom konaní sľúbené výhody a to postup podľa § 205 Trestného poriadku, a tiež aj podmienené zastavenie trestného stíhania spolupracujúceho obvineného. Prirodzene, k takémuto postupu boli splnené všetky zákonné predpoklady, a o existencii takejto dohody sú dôkazy, ktoré sa nachádzajú v jeho zaistenom počítači. Nie je preto pravda tvrdenie prokurátora, že o takomto postupe nikdy nebola reč. Jeho trestné stíhanie na základe týchto skutočností bolo vedené na základe dôkazov, ktoré súd primárne získal z jeho výpovedí. Tieto dôkazy by nikdy neexistovali, ak by v čase jeho výsluchov vedel, že raz bude čeliť tejto obžalobe, a že prokuratúra nedodrží svoje slovo. Takýto postup, kedy bol uvedený do omylu v jeho neprospech, javí známky porušenia princípu zákazu sebaobviňovania, presnejšie práva neprispieť k vlastnému obvineniu, ako primárnej požiadavky zásady legitimacy na získavanie dôkazov zákonným spôsobom. Toto konanie potom nemôže byť zákonné, pretože jeho stíhanie bolo založené na dôkazoch a informáciách, ktoré dobrovoľne poskytol orgánom činným v trestnom konaní ako garanciu za podmienené odloženie trestného stíhania, a to na základe dohody s prokurátorom, de iure so Slovenskou republikou.

Z rozhodnutia vo veci Saunders proti Spojenému kráľovstvu (rozsudok z roku 1996) by sa mohlo zdať, že ak by mal obvinený možnosť odmietnuť vypovedať pred inšpektormi a nevyužil ju a vypovedal, nešlo by zrejme o porušenie práva neprispieť k vlastnému obvineniu. Takýto zjednodušený výklad rozhodnutia súdu je však zjavne pochybný, nakoľko Európsky súd pre ľudské práva uviedol aj to, že štát by sa nemal uchýľovať k takému konaniu, aby získal výpoveď podozrivého napríklad určitým úskokom. „Za taký úskok možno považovať napríklad aj situácie, keď vyšetrovateľ predvolá podozrivého ako svedka, poučí ho hlavne o práve vypovedať pravdu, predstiera že sa podozrivý nemá čoho obávať a následne založí obvinenie na výpovedi podozrivého v procesnom postavení svedka“.

Toto konanie preto trpí absolútnou nezákonnosťou, je v rozpore s princípom legality trestného konania, ktorú nie je možné bagatelizovať. Obžalovanému Trestný poriadok neumožňuje si dohodu o postupe podľa § 218 Trestného poriadku zaznamenať písomne, túto vymáhať, resp. si ju nárokovať. Obžalovaný musí riskovať ako prvý a priznať sa k skutkom, ku ktorým by sa inak nikdy nemal povinnosť priznať. Toto prokuratúra využila, svoju časť dohody nesplnila a jeho trestne stíha na základe dôkazov, ktoré získala primárne z jeho výpovedí. Dobrovoľne odhalil miesta hrobov poškodených, podrobne vypovedal o vzťahoch v skupine, o tom čo vnímal a zažil, bez snahy vypovedať účelovo alebo zamlčať čokoľvek podstatné.

Súd I. stupňa poukazuje primárne na výpovede svedkov S. M., T. Q. a B. B., a tiež vychádza z jeho výpovedí, ktoré vykonal v prípravnom konaní. Ostatné svedecké výpovede, vecné dôkazy a znalecké posudky sú z charakteru dôkazov odvodené, doplnkové a samé osebe nepreukazujú nič, z čoho je obžalovaný.

Svedok S. M. bol (v konaní pod sp. zn. 3T/2/2018 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu) uznaný vinným a v konaní vypovedal po tom, čo bol aj na základe jeho (obžalovaného) výpovedí odsúdený na trest odňatia slobody na 22 rokov, a preto je veľmi dôležité vnímať jeho výpoveď skrz fakt, že touto výpoveďou nemal čo stratiť. Inak povedané, nemal žiadnu motiváciu vypovedať pravdivo, navyše ani hrozba krivej výpovede alebo krivého obvinenia nemohla ohroziť jeho osobný stav, keďže už bol právoplatne odsúdený. Možno badať nepravdy aj v samotných jeho výpovediach [napríklad vypovedal, že (obžalovaný) mal zavraždiť aj exekútora P., čo nie je pravda a nikdy nebol za takýto skutok ani len podozrievaný]. Tento svedok vypovedal množstvo klamstiev, tvrdení, ktoré si odporovali po logickej stránke [ako napríklad, že (obžalovaný) mal objednať krádež sejfů] aj skutočností, ktoré nevyplývali zo žiadnych iných dôkazov, alebo uvádzal len subjektívne dojmy [napríklad, že (obžalovaný) mohol zastreliť aj J. D.]. Tieto skutočnosti navyše sú umocnené aj znaleckým posudkom č. XX/XXXX vyhotovený znalcom PhDr. B. B., PhD. z odvetvia klinickej psychológie, pričom znalec jednoznačne uviedol, že svedok, t. j. S. M. má tendenciu k fabuláciám a nadmernej fantázii, pravdepodobne niektoré výpovede

skresľuje, ak mu to prináša osobný prospech. Pozoruhodné sú jeho rozprávania o počte ním osobne zavraždených osôb.

Tento znalecký posudok súd I. stupňa v rámci dokazovania odmietol vykonať, hoci nie je dôvod tento dôkaz nevykonať, aj keď ide o posudok z iného trestného konania. Súd tak odoprel realizovať jeho právo na obhajobu, pričom práve tento listinný dôkaz je objektívne spôsobilý najpresnejšie verifikovať vierohodnosť výpovede svedka, resp. posúdiť jeho motiváciu alebo osobnosť. Súd odmietol tento dôkaz vykonať a privlastnil si právo vierohodnosť svedka hodnotiť sám, len na základe jeho výpovede v kontexte s inými dôkazmi. Odmietnutie tohto dôkazu bolo predčasné, nedôvodné a hlavne porušilo kontradiktórnosť trestného konania vo významnej miere. Výpoveď S. M. je výpoveďou absolútne účelovou a tendenčnou.

Pokiaľ svedkovia T. Q. a B. B. vypovedali, že (obžalovaný) mal byť činný pre P., a že mal objednať vraždu Č. B. a pod., taktiež ide o osoby odsúdené aj na základe jeho výpovede na viac ako 20 ročné tresty. Svedok Q. odpovedal na množstvo sugestívnych otázok nie len zo strany prokurátora, ale aj zo strany predsedníčky senátu, napríklad v časti, kde sa senát pýtal svedka či (obžalovaný) bol členom alebo bol činný pre organizovanú skupinu P.. Javí sa mu preto, že o jeho osude bolo rozhodnuté už dávno pred ukončením dokazovania a tento senát pristúpil k jeho veci s prezumpciou viny. Práve k takýmto aspektom priebehu pojednávania viedli aj jeho podania označené ako námietky zaujatosti senátu a procesné námietky.

Využil svoje právo nevypovedať pred súdom k skutkom, ktoré sa mu kladú za vinu, pretože toto konanie je od samého počiatku nezákonné. Na základe tohto potom došlo k prečítaniu jeho výpovedí z prípravného konania, ktoré poskytol vyšetrovateľom v dobrej viere, že jeho osobu nebudú trestne stíhať. Tieto výpovede, ktoré boli vykonané prečítaním na hlavnom pojednávaní 10. novembra 2021, nemôžu byť zákonné, keďže nebol riadne v zmysle zákona poučený o jeho právach. Poučenie mu bolo len podané ako súčasť zápisnice bez možnosti si podrobne prečítať ich obsah, v dôsledku čoho bol vypočúvaný bez adekvátnej znalosti práv, najmä práva odoprieť vypovedať (aj ďalších). Prítomný tlmočník síce bol formálne pri úkone, ale poučenia, ktoré boli v zápisnici, mu nepretlmočil. Uvedené preukazuje aj časové trvanie jednotlivých výsluchov, pričom, ak by bola možnosť riadne sa s poučením oboznámiť, tieto výsluchy by museli trvať o niekoľko hodín dlhšie. Nebol adekvátne poučený, boli porušené jeho práva ako obvineného, a preto na tieto jeho výpovede nie je možné nahliadať ako na dôkazy zákonné.

Zo zápisnice o výsluchu z 11. apríla 2018 pod ČVS : PPZ-NKA/316-PZ-BA-2018, ktorý trval v čase 9.35 hod - 12.00 hod. a 13.05 hod. - 15.35 hod. vyplýva, že nebol riadne poučený pred výsluchom spolu s prekladom poučenia do maďarského jazyka, pretože za čas do obednej prestávky, t. j. od 09.35 do 12.00 hod. takýto rozsah výsluchu, vrátane poučenia s prekladom, ktoré trvá štandardne hodinu a pol, nemohol byť vykonaný.

K zápisnici o výsluchu z 12. apríla 2018 pod ČVS : PPZ-NKA/316-PZ-BA-2017 uvádza, že pod takýmto ČVS nebolo voči jeho osobe vedené žiadne trestné konanie, teda ani začaté trestné stíhanie a ani vznesené obvinenie, pričom v zápisnici nie je vôbec uvedené poučenie, podľa ktorého mal byť poučený ako obvinený spolu s prekladom do maďarského jazyka, tak ako sú tieto poučenia uvedené v ostatných zápisniciach, z čoho je zrejmé, že ani pri tomto úkone nebol okrem iného riadne poučený ako obvinený o svojich právach, čím bolo porušené závažným spôsobom jeho právo na obhajobu a na túto zápisnicu tak nemožno vôbec prihliadať a táto nemohla byť v súdnom konaní prečítaná ako dôkaz.

Zo zápisnice o výsluchu zo 4. decembra 2018 pod ČVS : PPZ-NKA/826-PZ-BA-2016 vyplýva, že výsluch mal trvať od 09.25 do 10.20 hod., takže za tento čas 55 minút nemohlo dôjsť k jeho riadnemu výsluchu spolu s poučením a prekladom poučenia do maďarského jazyka, keď len samotné poučenie s prekladom trvá hodinu a pol.

Z ostatných vykonaných dôkazov poukázal na znalecké posudky vykonané v tomto konaní, a to

predovšetkým na spoločný znalecký posudok vypracovaný MUDr. W. a MUDr. Š., z ktorého vyplýva, že kostrové pozostatky pítvané pri vyhotovení znaleckého posudku absolútne nekorešpondujú s kostrovými pozostatkami z miesta činu, pričom uvedené preukazuje predovšetkým nesúlad v zachovaných kostiach, ako aj v zrejmych poškodeniach kostí. Snažil sa poukázať na to, že tento znalecký posudok nepítval v skutočnosti pozostatky osoby identifikovanej dodatočne ako Č. B.. Z fotografií vyhotovených kriminalistickým technikom v rámci ohliadky miesta činu, resp. nálezu tieto kostrové pozostatky neboli riadnym a zákonným spôsobom zaistené, a pri pítve boli vyhotovené fotografie znalcami, ktoré znalci nemohli vyhotovovať. Znalecký posudok nebol v súlade s internými postupmi súdnych znalcov doručený zadávateľovi zákonným spôsobom, v dôsledku čoho tento znalecký posudok trpí aj inými administratívnymi vadami.

Opakovane žiadal, aby mal možnosť s prihliadnutím na jeho zdravotný stav nahliadnuť do spisu v priestoroch ústavu, kde je vo väzbe, avšak uvedené mu nebolo umožnené, namiesto toho mu bola daná iba možnosť byť eskortovaný na súd a nahliadať tam. V priebehu celého súdneho konania bol prístup súdu k jeho osobe neprimerane prísny a zaujatý, keď sa od neho žiadalo, aby sa ako právne znalý pýtal právne perfektne položené otázky. Mnohé otázky mu boli opakovane odmietnuté, neprípustené s odôvodnením, ktoré by mohlo obstať pri obhajcovi, ale nie pri ňom. Navyše jeho jazyková bariéra bola jeho hendikepom a súd na to mal prihliadnuť.

Súd en bloc (azda okrem tých, ktoré navrhoval aj prokurátor) zamietol vykonať ním navrhnuté dôkazy, ktoré odôvodnil mimoriadne lakonicky len tým, že má ísť o dôkazy, ktoré by neprispeli k ustáleniu skutkového stavu, alebo o dôkazy, ktoré sa mali opakovať. Absolútne nie je možné s takýmto prístupom súhlasiť. Mnoho dôkazov v konaní vôbec nebolo inak zabezpečených, neboli vykonané, pričom sa žiadnym významným spôsobom neodchyľovali od predmetu konania. Príklad je práve znalecký posudok č. XX/XXXX zabezpečený v inom trestnom konaní v súvislosti s vierohodnosťou toho kľúčového svedka, na ktorom prokurátor budoval svoju obžalobu, S. M.. Ak teda tento dôkaz nebol podstatný, nerozumie prečo iné znalecké posudky vykonané boli a práve tento nie. Zdôrazňuje, že išlo o dôkaz mimoriadne podstatný, pretože ozrejmoval osobu svedka a jeho silné sklony k fabuláciám. Nebol žiadny racionálny dôvod odmietnuť tento dôkaz, ak dôkazy obdobnej relevancie a kvality sa súd rozhodol vykonať (napríklad znalecký posudok Č. B.). Nebolo mu umožnené vykonať listinné dôkazy zabezpečené z iných spisov, pripojené ako súčasť tohto súdneho spisu, pričom prokurátorovi bolo umožnené takéto dôkazy vykonávať, nebolo mu umožnené zrealizovať výsluchy svedkov, ktorých už od počiatku navrhoval.

Súd neumožnil realizovať jeho právo na obhajobu prostredníctvom obhajcu, jeho obhajcovi vyjadriť sa k dôkazu. Súd odôvodnil svoje rozhodnutie exaktnou textáciou § 271 Trestného poriadku, hoci z § 34 ods. 1 posledná veta mu toto právo Trestný poriadok priznáva, a nebol žiadny dôvod neumožniť obhajcovi sa vyjadriť k dôkazu, najmä ak (obžalovaný) vyjadril vôľu prenechať toto právo obhajcovi. Aj spôsob vykonania jednotlivých dôkazov, napríklad prečítanie rozhodnutí iných súdov len vo výrokovej časti, nemôže obstať, pretože súd je síce výrokom viazaný, avšak len ak ide o posúdenie právnej veci, ktorá je výrokom riešená. Vo zvyšku ide o riadny listinný dôkaz, ktorý bol očíslovaný, založený v spise a nebol dôvod odmietnuť prečítať povedzme len navrhovanú časť z odôvodnenia. Takýmto zásahom potom súd znemožnil preukázať to, že odsúdení, ktorí boli v jeho konaní vypočúvaní ako svedkovia, za rozhodne oveľa závažnejšie skutky, dostali výrazne nižší trest, než aký prokurátor jemu navrhoval. Išlo o úvahy dokonca totožného súdu, len iného senátu, ktoré súd mal vykonať prečítaním.

V celom konaní sa vyskytli viaceré podstatné nezrovnalosti a pochybnosti, ktoré by mal súd vyhodnocovať v jeho prospech podľa zásady „in dubio pro reo“ a nie naopak ako je tomu v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ súd odmietol vykonať ním navrhnuté dôkazy a vykonal dôkazy navrhnuté len prokurátorom, porušil zásadu rovnosti zbraní pred súdom, jednou vetou to súd I. stupňa zhrnul na str. 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku tak, že súdu sa neukladá za povinnosť vykonať dôkazy alebo nariadiť vyšetrovací úkon len preto, že o to strana konania požiada.

V celom kontexte jeho námietok voči vedeniu súdneho konania a celkového rozhodnutia má za to, že boli naplnené znaky trestného činu ohýbania práva podľa § 326a Trestného zákona a páchatelia by mali byť náležite potrestaní.

K fotodokumentácii z obhliadky miesta činu (č.1. 4 298 - 4 302) pod ČVS: PPZ-83/NKA-PZ-BA-2017 uvádza, že je zrejmé, že pod týmto ČVS bola vyšetrovaná vražda I. K. vo veci N.. R., S.. M., T.. Q., D.. P. Z uvedeného je zrejmé, že fotodokumentácia č. XX/XXXX sa týka a zobrazuje fotky kostrových pozostatkov I. K. a teda nejedná sa o kostrové pozostatky Č. B., takže znalecké posudky č. XX/XXXX a XX/XXXX (znalci W., Š.), ktoré sa týkajú poškodeného B. vychádzajú z fotodokumentácie a kostrových pozostatkov K., preto považuje tieto znalecké posudky za nezákonné. Ako dôkaz žiada vykonať a doplniť dokazovanie o znalecké posudky z pitvy, obhliadky miesta činu vo veci poškodeného I.. K. spolu s fotodokumentáciou zo spisu ČVS: PPZ-83/NKA-PZ-BA-2017.

Svoju vyššie uvedenú odvoláciu argumentáciu podporil doložením listinných príloh : výpovede svedka T.. Q. (krádež zo sejfu - 16x), výpovede svedka T.. Q. (vražda B. - 9x), uznesenie ČVS: PPZ-83/NKA-PZ-BA-2017 z 20. februára 2017 (dôveryhodnosť Q.), znalecký posudok - S.. M. XX/XXXX, XX/XXXX - znalec PhDr. B. B., výpovede svedka S.. M. (krádež zo sejfu - 17x), výpovede svedka S.. M. (vražda B. - 7x), prepisy zvukového záznamu z hlavného pojednávania zo 14. apríla 2021 (výpovede svedkýň - T. U. a Q. Q.), z 26. apríla 2021 (výpovede svedkov - A. G., V. L., T. L., U. R.), z 28. apríla 2021 (výpovede svedkov - Ing. A. N., R. U.), z 31. mája 2021 (výpoveď svedka - T.. L. L.), z 22. mája 2021 (rozhodnutie o väzbe a o námietke zaujatosti), z 25. augusta 2021 (rozhodnutie o väzbe) a z 21. septembra 2021 (rozhodnutie o väzbe), fotodokumentácie z obhliadky miesta činu č. XX/XXXX (foto 1- 40), z pitvy č. XX/XXXX (foto 41 - 86) a fotodokumentácia ako príloha v znaleckom posudku č. XX/XXXX a XX/XXXX na č. l. 4 364, 4 365 (foto 87-88).

Nad rámec už uvedeného v doplnení odvolania datovanom dňom 22. augusta 2022 namietal i procesný postup, či už súdu I. stupňa alebo súdu odvolacieho, v rámci procesu rozhodovania o jeho väzbe, spôsobom spochybňujúcim už zákonnosť uznesenia o vzatí ho do väzby, smerujúc námietky aj proti väzobným rozhodnutiam v štádiu po vyhlásení odvolaním napadnutého rozsudku. Žiadal tiež predvolať a vypočuť ako svedka v odvolacom konaní na verejnom zasadnutí J. M., ktorý sa spolu s inými osobami v roku 2012 skontaktoval (stretol?, hovoril?, videl?) v A. s údajne zavraždeným E. P. s tým, že spomínaný svedok podľa medializovaných informácií pochádza z okolia Komárna, momentálne sa nachádza niekde na Slovensku vo výkone trestu odňatia slobody kvôli obchodovaniu s anabolikami a omamnými látkami, z ktorého dôvodu žiada, aby jeho účasť na verejnom zasadnutí zabezpečil súd. V prílohe doložil prepis zvukového záznamu z výsluchu ČVS : PPZ - 688/NKA-PZ-BA-2017, prepis zvukového záznamu z hlavného pojednávania z 22. júna 2021 a oznam MV SR PPZ NAKA odbor Bratislava z 29. júla 2022 o postúpení časti trestného oznámenia.

Na podklade vyššie uvedenej argumentácie navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vo veci podľa § 322 Trestného poriadku sám rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby v celom rozsahu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutky (1/ až 7/) spáchal obžalovaný. V ďalšej alternatívne (formulovanej v doplnení odvolania datovanom dňom 15. augusta 2022) žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa s nariadením, aby vec prejednal v inom zložení senátu.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“), na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným C. W. - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného

poriadku a dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti odvolania obžalovaného, priznávajúc relevanciu ďalej uvedenej časti jeho odvolacích námietok.

Odvolací súd primárne zaujíma stanovisko k tým odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré hodnotil ako neopodstatnené.

K námietkam obžalovaného procesného charakteru dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní v štádiu prípravného konania ani súd I. stupňa v štádiu konania pred súdom sa nedopustili takých procesných chýb, ktoré by spôsobili nezákonnosť trestného procesu ako celku a ktoré by atakovali právo obžalovaného na obhajobu a na spravodlivý súdny proces [vyjmúc nižšie (ďalej) v texte súdu I. stupňa vytýkané pochybenia, ktoré len v širšom kontexte naplňajú obsah aj uvedených práv obžalovaného] spôsobom akým sa toho obžalovaný domáha pokiaľ ide o jeho argumentáciu a závery o nezákonnosti (resp. procesnej zmätočnosti) celého jeho trestného stíhania od samého začiatku.

Pre všetky žalované skutky bolo riadne začaté trestné stíhanie a postupne obžalovanému vznášané obvinenie. Pokiaľ namietal nekorektnosť procesného postupu orgánov prípravného konania (najmä prokurátora) vo vzťahu k pokynu prokurátora adresovanej vyšetrovateľovi na vznesenie mu obvinenia pre skutky, pre ktoré mu bolo pôvodne dočasne odložené vznesenie obvinenia, hoci tento procesný postup mal nepochybne podklad v zistení o podozrení zo spáchania iného úmyselného (so skutkami, ktoré sú predmetom tohto trestného konania nesúvisiaceho) trestného činu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie (v inej trestnej veci), následné právoplatné oslobodenie obžalovaného spod obžaloby v tejto inej trestnej veci (v dvojínštanchom konaní vedenej Okresnom súdom Trnava a Krajským súdom v Trnave) nemalo procesnú relevanciu vo vzťahu k už prebiehajúcej trestnému stíhaniu obžalovaného v posudzovanej trestnej veci, pričom požiadavka obžalovaného na obnovenie pôvodného procesného stavu (dočasného odloženia vznesenia mu obvinenia) nemá zákonný podklad v § 205 Trestného poriadku.

Uznesenia o vznesení obvinenia (§ 206 Trestného poriadku) boli obžalovanému riadne oznámené (čo ani sám nenamietal) a vzhľadom na existenciu dôvodov povinnej obhajoby (primárne z dôvodu jeho väzby, pôvodne v inej a následne aj v posudzovanej trestnej veci) v každom štádiu jeho trestného stíhania jeho obhajoba bola zabezpečená obhajcom z radu advokátov.

Vo svojej odvolacej argumentácii sa obžalovaný neopodstatnene domáha záveru o nezákonnosti, eventuálne procesnej nepoužiteľnosti jeho vlastných výpovedí vykonaných po vznesení obvinenia v posudzovanej trestnej veci v procesnom postavení obvineného.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní využil právo nevypovedať k samotným žalovaným skutkom. Zo spektra jeho výpovedí ako obvineného v prípravnom konaní súd I. stupňa tak na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítal 3 výpovede obžalovaného, vykonané v procesnom postavení obvineného z prípravného konania - z 11. a 12. apríla 2018 a 4. decembra 2018 (všetky v zväzu III vyšetrovacieho spisu), čím ich procesne transponoval do súdneho konania - procesu dokazovania - ako dôkaz vykonaný pred súdom, na ktorý preto možno prihliadať aj v otázke viny. Zo zápisníc o týchto jeho výsluchoch nepochybne vyplýva, že bol riadne poučený spôsobom zodpovedajúcim jeho procesnému postaveniu, pri prvých dvoch z označených výsluchov bol prítomný obhajca (v tom čase obvineného) Mgr. Martin Berec aj tlmočníčka (PhDr. Tímea Kliment), pri výsluchu zo 4. decembra 2018 bol prítomný tlmočník Mgr. Vojtech Šándor a obžalovaný sa výslovne vyjadril, že využíva právo vypovedať a to aj bez prítomnosti jeho obhajcu (JUDr. Adama Puškára - č. I. 717 vyšetrovacieho súpisu). Jednotlivé strany zápisníc obsahujúcich aj poučenie obvineného obžalovaný podpísal a v rámci výsluchov ani v blízkej časovej nadväznosti proti obsahu týchto zápisníc (ani prostredníctvom obhajcu) námietky nemal. Ide tak o zákonné a v súdnom konaní procesne použiteľné dôkazy. K námietke o porušení zákazu sebaobviňovania; obžalovaný pri uvedených výpovediach vedel, že je trestne stíhaný (že vypovedá po vznesení mu obvinenia) a pokiaľ sa dovoľáva tomu predchádzajúcej dohody s orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. sľubov [od beztrestnosti, cez podmienené zastavenie trestného stíhania až po podmienený trest odňatia slobody, ktoré sám obžalovaný popisuje v rôznych variáciách, už odhliadnuť od toho, že vyšetrovateľ ani prokurátor relevantne ponúknuť

obvinenému skončenie trestného stíhania s podmieneným trestom ani nemôžu, keďže o treste za trestný čin môže rozhodovať len súd], nič mu nebránilo po vznesení obvinenia (t.j. vedomosti o tom, že sa už nenachádza v procesnom režime dočasného odloženia mu vznesenia obvinenia) využiť práva nevyповedať ako obvinený, ktoré sám dobrovoľne nevyužil. Pokiaľ sa ex post dovoľáva toho, že bol orgánmi prípravného konania podvedený (oklamáný) už len tým, že mu bolo (a nemalo byť) ani vznesené obvinenie, tak už v rámci vyššie označených výsluchov mu nič nebránilo (mal možnosť) tomuto jeho presvedčeniu (o podvode vo vzťahu k nedodrжанým sľubom) prispôbiť svoju obhajobnú taktiku. Sám sa tak dobrovoľne rozhodol vypovedať, pričom aj výpoveď obvineného podľa Trestného poriadku (§ 119 ods. 3) je dôkazom.

Nezákonnosť zápisnice z 12. apríla 2018 rozhodne bez ďalšieho nemôže spôsobiť vyslovene písárska chyba v uvedení nesprávneho roku „2017“ na č. l. 690 v rámci označenia čísla vyšetrovacieho spisu, keď z obsahu zápisnice je zrejmý predmet výsluchu, t. j. kto a v akej trestnej veci vypovedá (mimočodom ak obžalovaný argumentuje, že pod takto chybným ČVS voči nemu nebolo vedené žiadne trestné konanie, potom k tomu sa núkajúca otázka prečo všetky listy takto chybnej zápisnice podpísal, pričom prvý list, ktorého sa týka uvedená zjavná nesprávnosť, hneď dvakrát).

K odvolacej argumentácii obžalovaného však podstatným je, že obžalovaný v jej podstatnej časti celkom opomína obsah (kvalitatívnu a vecnú stránku) týchto jeho vlastných výpovedí z prípravného konania, v ktorých sa vyjadroval k skutkom kladeným mu za vinu (a k väčšine z nich i podrobne až detailne), a to obsahom a spôsobom - v popise podstatných a zásadných skutkových okolností - potvrdzujúcim jeho účasť (resp. zainteresovanosť) na žalovanej trestnej činnosti.

K skutkom označeným v napadnutom rozsudku pod bodmi 4/ až 7/ (úkladné vraždy poškodených D., C., R. a P.) vypovedal dostatočne detailne a podstatné skutkové okolnosti, aj ustálené v skutkových vetách výrokovvej časti napadnutého rozsudku (okrem ďalej v texte vytýkaných skutkových chýb) korešpondujú so spôsobom akým uvedené skutky obžalovaný sám v rámci svojich procesne použiteľných výpovedí popísal. Súčasne tým dostatočne detailne popísal aj jeho súčinnosť s členmi skupiny P.Á. - ktorej štruktúra, vzájomné vzťahy aj zameranie zodpovedajú legálnej definícii zločineckej skupiny (§ 129 ods. 4 Trestného zákona) - na trestnej činnosti uvedenej v skutkoch 4/ až 7/, čím aj jeho činnosť pre túto skupinu a forma jej podpory (§ 129 ods. 6, ods. 7 Trestného zákona), t. j. skutok v bode 1/, má svoj dôkazný podklad aj vo výpovediach samého obžalovaného. Taktiež vo vzťahu k skutku v bode 2/ sa obžalovaný nepochybne priznal na vlastnej zainteresovanosti na plánovaní krádeže peňazí poškodených N. uložených v banke [z výpovede zo 4. decembra 2018 : „... vyhľadal ma niekedy J. D. s tým, že má vedomosť, že N. majú v E. v trezore veľké množstvo peňazí. J. mal vedomosť aj o tom, že tam mám aj ja alebo moja firma trezor ... ja som sa v tom období zaoberal so záložnou a trezor som vlastnil tam už viac rokov. Môj zamestnanec I. B. tam chodieval pravidelne odložiť zlato a cennosti do trezoru. J. mi dal dva kľúče a požiadal ma, aby som išiel do trezoru pozrieť sejf N.. Po kontrole som navrhol J., že ja zoberiem odtiaľ tie peniaze. J. s tým nesúhlasil a zabezpečil na to B.. O tej dohode som vedel aj ja, lebo B. robil v tej dobe u mňa strážnika a chcel odísť z republiky. Po vykradnutí sejfu sa J. zastavil za mnou so S. M. a doniesol mi okolo 2.000.000,-Sk , lebo tam boli aj iné meny ...“ (obdobne aj výpoveď z 12. apríla 2018 - č. l 695 - 696 vyšetrovacieho spisu)].

Sám obžalovaný tak priznal vlastnú účasť na plánovaní krádeže peňazí spoločne s J. D., podľa jeho vlastnej výpovede sám mal ísť na jeho požiadavku skontrolovať sejf, iniciatívne sa mu dokonca ponúkol, že krádež sám vykoná a navyše prijal od neho peňažnú sumu okolo 2 000 000 Sk. Odvolacie tvrdenia obžalovaného, podľa ktorých sa na plánovaní a organizácii uvedenej krádeže nijako nepodieľal, vzhľadom na uvedené, vyznievajú v kontraste s týmto jeho priznaním. Jeho tvrdenie v odvolaní, že nemohol mať vedomosť o peniazoch v sejfe manželov N. je v priamom rozpore s jeho vlastnou výpoveďou o tom, že na podnet J. D. bol sám tieto peniaze v sejfe skontrolovať. Ním aktuálne nastolená otázka prečo by ho J. D. zaťahoval do tejto krádeže ako nečlena zločineckej skupiny zase naráža na jeho prvotnú výpoveď, podľa ktorej sa mu dokonca sám ponúkol, že peniaze odcudzí.

Obžalovaný aj v aktuálne posudzovanom odvolaní opakovane zdôrazňuje svoju spoluprácu s orgánmi

činnými v trestnom konaní s tým, že skutky, ktoré pomohol odhaliť, pravdivo popísal. Vyššie uvedené vyjadrenia obžalovaného však už z povahy veci ako (všetky) pravdivé popri sebe nemôžu obstáť.

V tomto kontexte odvolací súd len pripomína, že obvinený (obžalovaný), vo všeobecnosti, má síce právo brániť sa spôsobom, ktorý uzná za vhodný, t. j. v rámci svojej procesnej obrany môže vypovedať aj nepravdu, avšak jeho výpoveď (obvineného/obžalovaného) v trestnom konaní podlieha (z pohľadu pravdivosti) hodnoteniu ako akýkoľvek iný dôkaz, a v kontexte jeho vlastných rozporných výpovedí aj iných dôkazov môže byť vo výsledku vyhodnotená ako nepravdivá.

Vo vzťahu k skutku v bode 3/ (usmrtenie Č. B.) v relevantnej časti výpovede obžalovaný (4. decembra 2018) uviedol: „... po vykradnutí sejfu, J. umiestnil B. do nejakého bytu v Dunajskej Strede ... J. mi povedal, že mu kúpia letenky, ak si dobre pamätám, že B. chcel ísť do A.. J. za nejaký čas po tejto krádeži ma vyhľadal, že B. nemôžu pustiť a na otázku prečo nedodrží slovo mi oznámil, že to rozhodol P. a ja nemám do toho čo povedať ... J. mi povedal, že večer príde ku mne do V. niekto, aby som vyzdvihol B. v Dunajskej Strede a zobral ho tam, teda do V. ... Do V., kde som mal v tom čase diskotéku, lebo som vlastnil tú budovu prišiel S. M., T. Q. , P. B.. Potom som vyzdvihol B. v Dunajskej Strede a zobral som ho do V.. Tam ho tí traja chytili a zobrali preč...". Týmto obžalovaný minimálne potvrdil vlastnú účasť na zabezpečení prítomnosti poškodeného B. tým, že ho doviezol do ním užívaných priestorov a súčasne na miesto, o ktorom vedel, že ho tam čakajú M., Q. a B., a súčasne, že mal vopred vedomosť o tom, že tam „niekto príde“ v nadväznosti na informáciu, že B. „nebude umožnené odcestovať do A. ako mu to bolo sľúbené“. Aj táto výpoveď (hoci ňou obžalovaný sám nepochybne nepriznal, že by mal vedomosť o dôvode prečo má B. doviezť do V. - t. j. že má byť následne usmrtený“) nadobúda svoj význam v kontexte so svedeckými výpoveďami najmä T. Q. a S. M..

Súčasne treba zdôrazniť, že uvedenými výpoveďami z prípravného konania, ich obsahom a kvalitou, sám obžalovaný vymedzil aj potrebu a rozsah dokazovania (ktorého súčasťou je aj otázka vyhodnotenia návrhov obžalovaného na výkon ďalších dôkazov súdom I. stupňa) vykonávaného na hlavnom pojednávaní. V svetle jeho vlastných výpovedí je potom nevyhnutné hodnotiť celkový dôkazný stav, t.j. aj výpovede svedkov, ktorých hodnovernosť obžalovaný namieta, najmä B. B., T. Q. a S. M..

Pokiaľ obžalovaný namieta, že sám nikoho neusmrtil, vo vzťahu k skutkom v bodoch 3/ až 6/ sa mu priame vykonanie vraždy (3/) alebo úkladnej vraždy (4/ až 6/) ani nekladie za vinu, keď podstata jeho súčinnosti s inými členmi zločineckej skupiny spočíva v jednom prípade v jej organizovaní s motívom odstrániť svedka (okrem iných) aj jeho inej trestnej činnosti (spojitosť motívu v skutku v bode 3/ so skutkom v bode 2/) a vo vytvorení podmienok na usmrtenie poškodených inými členmi skupiny, umožnením vykonania činu na jeho pozemku (na izolovanom mieste, bez svedkov) a pomocou pri odstraňovaní (zakopávaním, v prípade poškodeného D. aj porciovaním tela a mletím jeho častí v mlynčeku) mŕtvych tiel obetí na jeho pozemku. Vo vzťahu k skutkom v bodoch 5/ a 6/ (odstraňovanie tzv. bielych koní členmi skupiny) tak nie je podstatné, že obžalovaný poškodených C. a R. vôbec nepoznal (takýto záver z dokazovania ani nevyplýva), keď podstatným je už jeho samotná vyššie uvedená súčinnosť na týchto činoch, pričom sám obžalovaný v popise jeho komunikácie s Ľ. P. jasne vyjadril, že už na základe toho, že za ním P. prišiel a spýtal sa či bude večer doma, resp. povedal, že si má pripraviť baget, bez ďalšieho vedel, že členovia jeho skupiny večer niekoho privedú za účelom jeho usmrtenia, čím dostatočne zrozumiteľne sám obžalovaný vyjadril, že bol uzročený s tým, že bude účastný úmyselného usmrtenia iného a v skutkovom deji takého činu má svoju vopred určenú úlohu (rolu), ktorú dobrovoľne prijal a následne aj splnil, na čom nič nemení, že jeho úloha nespočívala priamo v usmrtení (zastrelení, uškrtení) tejto osoby.

Obžalovaný opakovane zdôrazňuje, a možno ho označiť za „nosný“, argument, od ktorého odvíja absenciu jeho trestnej zodpovednosti (absenciu vôľovej zložky jeho zavinenia, t. j. subjektívnej stránky) na súdených trestných činoch, ktorý možno zhrnúť vyjadrením, že pokiaľ niečo robil (a dokonca aj to čo robil podľa jeho prvotných výpovedí aktuálne v mnohom spochybňuje), konal tak len na základe požiadavky Ľ. P. a pod tlakom strachu z neho (v obave o svoj život a život členov vlastnej rodiny),

ktorého dôvodnosť odvodzuje od silného postavenia Ľ. P. ako „šéfa skupiny“ s brutálnymi metódami vysporiadavania sa s každým, kto sa mu postavil na odpor, resp. neuposlúchol jeho príkaz, so silným zázemím, kontaktmi a dosahom aj na príslušníkov Policajného zboru.

Týmto argumentom sa snaží presvedčiť a vytvoriť obraz o bezvýhodiskovosti vlastnej pozície spočívajúcej v nevyhnutnosti zúčastniť sa na úkladných vraždách iných len preto, aby si zachránil vlastný život.

Tento argument však opomína a trpí neprijatím vlastnej zodpovednosti za vzťahy, ktoré si obžalovaný s najvyššími predstaviteľmi zločineckej skupiny Ľ. P. a J. D. sám vytvoril a v ktorých dlhodobo, minimálne od roku 2003 do roku 2010 zotrúval a z týchto vzťahov sám aj finančne profitoval - keď sám priznal minimálne odmenu v súvislosti so skutkom v bode 2/, ktorú mal dostať od J. D., cca 2 000 000 Sk (bez ohľadu na interpretáciu obžalovaného v otázke za čo ju dostal - či za účasť na krádeži alebo za to, že bude klamať P. o celkovej hodnote odcudzených peňazí) a odmenu za jeho účasť na usmrtení Ľ. P. v sume 200 000 eur, získanej od B. B. a N. S..

Rovnako z dokazovania nevyplývala bezprostredná hrozba smrti za vzopretie sa požiadavke Ľ. P., pod tlakom ktorej sa mal obžalovaný, podľa jeho obrany, na vražedných aktoch podieľať. V súvislosti so žalovanými skutkami ani sám obžalovaný nepotvrdil, že mu P. smrťou priamo a bezprostredne hrozil, či už verbálne alebo fyzicky.

Pokiaľ strach, ktorý opisuje, mal základ vo vnímaní Ľ. P. na pozadí spôsobov jeho agresívneho velenia v zločineckej skupine, či už v aktoch násilia, ktorých bol priamo svedkom alebo sa o nich inak dozvedel, obavy obžalovaného z následkov nevyhovenia požiadavkám Ľ. P. a nenaplnenia jeho očakávaní v súčinnosti pri násilných trestných činoch - v kontexte aj dôkazne podložených zistení o osobe Ľ. P. a jeho spôsoboch trestania nelojálnosti - mohli v určitom štádiu ich vzťahu nadobudnúť reálny charakter v zmysle nemožnosti vystúpenia zo zaužívaného systému spolupráce pri násilných trestných činoch.

Dobrovoľné začlenenie sa do systému kriminálnych vzťahov a fakt, že z vystúpenia z nich vyplývajú riziká - ktoré v nich zainteresovanej osobe musia (alebo aspoň mali by byť) zrejmé už od začiatku - však nepredstavujú ničím prijateľné a ospravedlniteľné dôvody pre zotrvávanie v nich a pre účasť na usmrcovaní iných osôb, ktoré mali vo všetkých piatich posudzovaných prípadoch charakter popravu.

Ospravedlňovanie obžalovaného svojej účasti na týchto činoch strachom z Ľ. P. je tiež v zreteľnom kontraste s jeho vlastnou (pôvodnou) výpoveďou, podľa ktorej v konečnom dôsledku on sám ho mal (po predchádzajúcej dohode s B. a S.) usmrtiť (zastrelením). Mal teda usmrtiť najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny, teda osobu, strachom z ktorej ospravedlňuje vlastnú účasť na iných vražedných skutkoch (zakopávanie mŕtvol, porciovanie a mletie J. D.). Súčasne nemožno akceptovať ako prijateľnú argumentáciu obžalovaného o jeho nemožnosti obrátiť sa na žiadny z celého spektra orgánov ochrany práva v rámci Slovenskej republiky, pokiaľ sa mu dlhodobé podriaďovanie vôli Ľ. P. až tak priecilo, ako to vykresľuje.

Pokiaľ ide o jeho až následne predloženú verzii skutkového deja, podľa ktorej Ľ. P. neusmrtil s tým, že malo ísť o zinscenovanú vraždu (po dohode P. s ním) pre B. B., aby si tento a tým následne aj jeho okolie myslelo, že je po smrti (pričom Ľ. P. stále podľa jeho mienky žije), okrem toho, že táto verzia je v priamom rozpore s jeho prvotnou výpoveďou z prípravného konania aj svedeckou výpoveďou B. B., naráža aj na logiku plánu a realizácie takéhoto obžalovaným tvrdého popisu inscenácie úkladnej vraždy P. už len v tom, že jeho súčasťou vo vzťahu ku B. mala byť dohoda medzi obžalovaným a B., že B. bude „strelec“ (nie obžalovaný), na ktorý účel mal byť B. aj ozbrojený a v čase príchodu P. sa mal ukrývať za garážovými dverami hangáru v blízkosti P., čím bol P. bezprostredne vystavený riziku, že ho B. usmrtí strelnou zbraňou (P. a obžalovaný nemohli vedieť, že B. svoju úlohu nesplní a nebude strieľať); tento plán tak trpí neprimeraným a nelogickým rizikom pre P., riskujúcim usmrcovanie zo strany B.. Okrem toho, nie je zrejmé či si obžalovaný uvedomuje, že touto novonastolenou verzii skutku v bode 7/ si sám podkopáva vlastné opakované tvrdenia o jeho úprimne mienenom napomáhaní v

objasňovaní trestnej činnosti P., keď (okrem iného) mal napomáhať aj v odhaľovaní miest, kde mal telo P. s B. zakopať (v Č.) a následne po jeho vykopaní spolu s B. a S. premiestniť na pozemok N. S. v Č..

K odvolacím námietkam obžalovanému, ktorými namieta nekorektnosť procesného postupu v súdnom konaní, konkrétne že počas celého súdneho konania (vyjmúc hlavné pojednávanie z 22. februára 2021) nebol riadne poučený o svojich právach, dovolávajúc sa najmä dikcie § 34 ods. 5 veta prvá Trestného poriadku (orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť vrátane významu priznania a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie), odvolací súd uvádza, že výsluch obžalovaného bol vykonaný na hlavnom pojednávaní dňa 22. februára 2021, čomu zodpovedalo aj riadne poučenie obžalovaného (čo napokon ani sám obžalovaný nenamieta). Pokiaľ sa však domáha v podstate takého výkladu § 34 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého mal byť rovnako poučovaný aj na každom ďalšom termíne hlavného pojednávania, treba zdôrazniť, že dokazovanie pred súdom I. stupňa bolo vykonávané v dlhšom časovom rozsahu, a to na hlavnom pojednávaní celkovo pozostávajúcom z viacerých jeho termínov vykonaných v roku 2021 (22. februára, 30. a 31. marca, 14., 15., 26. a 28. apríla, 24., 25. a 31. mája, 1., 21. a 22. júna, 25. augusta, 21. septembra, 4. a 5. októbra, 10. a 23. novembra 2021).

Po výsluchu obžalovaného vykonaného na hlavnom pojednávaní 22. februára 2021 (v rámci ktorého využil právo nevypovedať k skutkom obžaloby), na ďalších termínoch hlavného pojednávania už výsluch obžalovaného vykonávaný nebol. Hlavné pojednávanie pritom predstavuje jeden úkon trestného konania (k uvedenému záveru viď napr. R 20/2016), na čom nič nemení procesná možnosť vykonania hlavného pojednávania na viacerých jeho termínoch (vykonávaných postupne - po odročení skoršieho termínu, resp. po prerušení hlavného pojednávania, resp. pri zrušení konkrétneho termínu a určení nového). Z uvedeného je tak zrejmé, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní riadne, spôsobom zodpovedajúcim tomuto jeho procesnému postaveniu, poučený bol 22. februára 2021 v rámci jeho výsluchu v procesnom postavení obžalovaného a na ďalších termínoch hlavného pojednávania, na ktorých jeho výsluch už opätovne vykonávaný nebol, tak nevznikla súdu I. stupňa procesná povinnosť ho opätovne uvedeným spôsobom poučovať. Zákonná dikcia § 34 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorej „orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť“, vyjadruje požiadavku poučiť trestne stíhanú osobu (v závislosti od konkrétneho štádia trestného konania „obvineného“ alebo „obžalovaného“) spôsobom zodpovedajúcim konkrétnemu štádiu trestného konania (najmä prípravné konanie, konaniepred súdom) alebo povahe konkrétneho procesného úkonu (napr. väzobný výsluch); v súvislosti s hlavným pojednávaním však neznamena povinnosť poučovať obžalovaného (bez ďalšieho) o jeho právach na každom jednotlivom termíne hlavného pojednávania, ktoré vo svojej podstate predstavuje stále jeden úkon pozostávajúci z na seba nadväzujúcich termínov.

Pokiaľ obžalovaný namieta nekorektnosť protokolácie v zápisniciach z jednotlivých termínov hlavného pojednávania, manipuláciu, resp. dokonca falšovanie zápisníc, čo odvodzuje od porovnávania zápisníc so zvukovými záznamami z jednotlivých termínov hlavného pojednávania, ide o námietky, ktoré sú opakovaním jeho už skôr v priebehu konania uplatnených námietok proti obsahu týchto zápisníc, s ktorými sa už súd I. stupňa aj najvyšší súd (v sťažnostnom konaní) právoplatne vysporiadali v uzneseniach (súdu I. stupňa) z 10. novembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2022, sp. zn. 3Tost/4/2022, na ktoré odvolací súd odkazuje bez potreby opakovania tam uvedenej argumentácie, z nej len zdôrazňujúc dikciu § 58 a § 61a Trestného poriadku a v nadväznosti na to stanovisko (S) trestnoprávneho kolégia publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2019.

Podstatným v tejto súvislosti je, že sám obžalovaný v argumentácii predostiera preexponovane formálny výklad procesných noriem upravených Trestným poriadkom, ktorý konfrontuje s technikou pojednávania súdu I. stupňa, avšak bez ozrejmene reálneho (materiálneho) dopadu procesného postupu prvostupňového súdu na jeho obhajobné práva, na ktorý v značnej časti jeho až ex post produkovaných námietok ani sám, ani prostredníctvom obhajcu prítomného na hlavnom pojednávaní (všetkých jeho termínoch) bezprostredne nereagoval. Nie je tak zrejmé (ani sám nevysvetľuje) v čom mal utrpieť reálnu ujmu napr. v dôsledku neprítomnosti poškodených alebo spoluobžalovaného B. na hlavnom pojednávaní

alebo v dôsledku menej formalizovanej protokolácie opatrenia o vyhotovení zápisnice formou diktátu predsedníčkou senátu alebo o vyhotovení zvukového záznamu, už odhliadnuc od toho, že šlo o postupy na hlavnom pojednávaní už z jeho priebehu zjavné a prítomným obžalovaným aj jeho obhajcom priamo vnímané, a taktiež odhliadnuc od toho, že ide o procesné otázky (spôsob vyhotovenia zápisnice, konanie v neprítomnosti poškodených) zverené Trestným poriadkom do výlučnej kompetencie predsedníčky senátu. Na hlavnom pojednávaní vypočúvané osoby - obžalovaní, svedkovia aj znalci boli pred výsluchmi riadne poučení spôsobom zodpovedajúcim ich procesnému postaveniu.

Rovnako ako neopodstatnené hodnotí odvolací súd námietky obžalovaného voči nezachovaniu jeho práva na obhajobu odopieraním nazretia do spisu alebo nezohľadnením jeho jazykovej bariéry, keď obžalovanému pri každom procesnom úkone, pri ktorom žiadal tlmočníka (a treba podotknúť, že nie pri každom úkone ho žiadal - napr. v procese rozhodovania o návrhu na jeho vzatie do väzby sa výslovne vyjadril, že tlmočníka nežiada) mu tlmočníka procesne konajúci orgán v príslušnom štádiu konania zabezpečil. Pokiaľ aj došlo k pochybeniu súdom I. stupňa odmietnutím vyhotoviť fotokópie súdneho spisu, uvedené pochybenie bolo následne napravené súdom I. stupňa na podklade pokynu nadriadeného súdu.

V súhrne odvolací súd konštatuje, že materiálna podstata ustanovení § 34, § 28 a § 69 Trestného poriadku, ktorých porušenie/resp. permanentné porušovanie odvolateľ namieta, v doterajšom priebehu konania, naplnená bola. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že právo na obhajobu sa chápe ako vytvorenie zákonného procesného rámca na reálne uplatnenie procesných práv obvineného (resp. aj prostredníctvom obhajcu) v trestnom konaní a takýto rámec obžalovanému vytvorený bol.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného proti tej časti jeho trestného stíhania, v rámci ktorej bolo rozhodované o jeho väzbe, odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že predmetom odvolacieho prieskumu je napadnutý rozsudok, nie väzobné rozhodnutia v danej veci, hoci aj rozhodovanie o väzbe je integrálnou súčasťou trestného stíhania obžalovaného. Proti väzobným prvostupňovým rozhodnutiam obžalovaný pravidelne využíval opravné prostriedky (sťažnosti), v dôsledku čoho jeho väzba bola v rámci dvojinštančného postupu pravidelne preskúmaná sťažnostným súdom. K tejto časti námietok tak odvolací súd odkazuje na doterajšie väzobné rozhodnutia, najmä na uznesenia najvyššieho súdu zo 16. apríla 2020, sp. zn. 4Tost/16/2020, súdu I. stupňa z 29. septembra 2020, sp. zn. PK-1T 29/2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 4. novembra 2020, sp. zn. 3Tost/45/2020, súdu I. stupňa z 22. februára 2021, sp. zn. PK-1T 29/2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 17. marca 2021, sp. zn. 1Tost/4/2021, súdu I. stupňa z 22. júna 2021, sp. zn. PK-1T 29/2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 28. júla 2021, sp. zn. 2Tost/42/2021, súdu I. stupňa z 21. septembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 14. októbra 2021, sp. zn. 5Tost/56/2021, súdu I. stupňa zo 17. februára 2022, sp. zn. PK-1T/29/2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 28. marca 2022, sp. zn. 3Tostš/5/2022, a ďalej v odvolacom konaní uznesenia najvyššieho (odvolacieho) súdu z 15. júna 2022 a 1. augusta 2022, sp. zn. 3To/3/2022.

K námietkam proti predsedníčke senátu súdu I. stupňa odvolací súd odkazuje na rozhodnutia v tomto konaní, ktorými bolo v rámci dvojinštančného postupu právoplatne rozhodnuté, že sudkyňa Mgr. Pamela Záleská nie je vylúčená z konania a rozhodovania v posudzovanej trestnej veci [uznesenie súdu I. stupňa z 22. júna 2021, č. k. PK-1T/29/2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 28. júla 2021, sp. zn. 2Tost/41/2021 (č. l. 8 719 - 8 722)].

Odvoláciu námietku obžalovaného dovoľávajúcu sa nezákonnosti psychologického a psychiatrického znaleckého posudku preto, že znalci (W., W.) určili jeho resocializačnú prognózu „ešte pred jeho odsúdením" (s názorom, že to nie je možné) hodnotil odvolací súd ako celkom neopodstatnenú a nepríliehavú, s absenciou logiky v tom aký význam by vôbec mal takýto znalecký posudok mať (aj v namietanej otázke), ak by bol vykonaný až po odsúdení obžalovaného (už odhliadnuc od procesných aspektov a významu dokazovania, ktorého podstatou je vykonať dôkazy na hlavnom pojednávaní práve za účelom rozhodnutia v merite veci).

Pokiaľ sa tiež odvolateľ domáhal aplikácie judikátu R 97/2018, tento si nesprávne vykladá, keď jeho

podstatou (v relevantnej časti vzťahujúcej sa k námietke odvolateľa) je nasledovný právny záver k otázke procesného postupu pri odstraňovaní rozporov vo výpovedi obžalovaného alebo svedka : „Úprava možnosti čítania zápisnice o skoršom výsluchu či už obžalovaného (§ 258 ods. 4 Trestného poriadku) alebo svedka (§ 264 ods. 1 Trestného poriadku) na hlavnom pojednávaní rešpektuje princíp nezameniteľnosti aktuálneho procesného postavenia vypočúvanej osoby (ktoré sa mohlo v predchádzajúcom priebehu konania zmeniť). Preto nie je možné čítať na odstraňovanie rozporov vo výpovedi obžalovaného jeho skoršiu výpoveď ako svedka, a naopak.“ Odvolací súd pritom nezistil v postupe súdu I. stupňa, že by pri odstraňovaní rozporov v svedeckých výpovediach B. B. a S. M. - voči ktorým procesnú použiteľnosť čítaných výpovedí obžalovaný konkrétne namieta (s poukazom na uvedený judikát) - čítal ich skoršie výpovede z prípravného konania vykonané v inom procesnom postavení ako svedka. Taktiež paralelne vedené trestné stíhanie svedka T. Q. v súvislosti so skutkom v bode 3/ (vražda B.) nevyklučuje (ani podľa uvedeného judikátu) jeho vypočutie ako svedka v inej (než vlastnej) trestnej veci.

Taktiež odvolacie námietky proti postupu súdu I. stupňa v štádiu umožnenia stranám predniesť záverečné reči a následne obžalovanému posledné slovo nie sú dôvodné. Nemá žiadny zákonný základ dovolávanie sa práva obžalovaného, aby mu súd vopred avizoval, kedy dôjde k ukončeniu dokazovania a k umožneniu prednesu záverečných rečí, aby si záverečnú reč mohol, či už obžalovaný alebo jeho obhajca, vopred pripraviť, už odhliadnuc od toho, že procesný moment umožnenia realizácie tohto práva závisí vždy od aktuálnej procesnej situácie na hlavnom pojednávaní. Rovnako tak odvolací súd nezistil, že by súd I. stupňa znemožnil obžalovanému prednes všetkého čo uzná za vhodné pred záverečnou poradou senátu. Navyše aktuálny procesný stav zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci do štádia prvostupňového konania znamená pre obžalovaného novú možnosť prednesu záverečnej reči aj posledného slova.

* * *

Odvolací súd hodnotil odvolacie námietky obžalovaného sčasti ako dôvodné v ďalej vymedzenom rozsahu.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hocí i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných

ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

V súvislosti so skutkom v bode 1/, odvolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie (R) publikované v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 29/2018, podľa ktorého :

Konanie páchatel'a zodpovedajúce vo vzťahu ku zločineckej skupine (§ 129 ods. 4 Trestného zákona) zákonným znakom „je jej členom, je pre ňu činný alebo ju podporuje“ v zmysle § 296, § 129 ods. 6 a 7 Trestného zákona nezahŕňa samotné spáchanie trestného činu členom zločineckej skupiny v rámci jej činnosti, alebo takého činu spoločne s členom zločineckej skupiny. V naposledy uvedenom prípade ide teda o viacčinný súbeh zločinu podľa § 296 Trestného zákona a iného trestného činu.

Trestnoprávnou podstatou „členstva v zločineckej skupine“ je zaradenie sa do organizačnej štruktúry takej skupiny, nie páchanie trestnej činnosti v rámci činnosti skupiny jej členmi.

Trestnoprávnou podstatou „činnosti pre zločineckú skupinu“ a „podporovania zločineckej skupiny“ je iné súčinnostné konanie páchatel'a pre skupinu, popísané v § 129 ods. 6 a 7 Trestného zákona, než páchanie trestnej činnosti spoločne s členom zločineckej skupiny.

Jednotlivé vyššie charakterizované formy konania páchatel'a uvedené v § 296 Trestného zákona nie sú súčasťou prípravy na zločin alebo obzvlášť závažný zločin (§ 13 Trestného zákona), ktorý má byť alebo bol spáchaný členom zločineckej skupiny (osobou činnou pre skupinu alebo jej podporovateľom), nakoľko ustanovenie § 296 Trestného zákona má v tomto smere povahu lex specialis, ktorá sa premieta aj do skutkovej oddelenosti.

Pokiaľ je súčasťou skutkových zistení pri čine kvalifikovanom podľa § 296 Trestného zákona rámcový popis trestnej činnosti zločineckej skupiny, odkaz na takú trestnú činnosť (uvedenú v inom bode dotknutého rozhodnutia), alebo uvedenie okolností nasvedčujúcich páchaniu trestnej činnosti, na ktorú je skupina zameraná, ide o vymedzenie účelu založenia a okolností činnosti zločineckej skupiny, nie o priamy skutkový popis konania páchatel'a, ktoré je trestné podľa naposledy označeného ustanovenia.

Ak páchatel' spáchal ďalší, viacčinne sa zbiehajúci trestný čin „ako člen nebezpečného zoskupenia“, teda zločineckej skupiny [§ 141 písm. a) Trestného zákona], táto okolnosť je pri dotknutom čine okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, a teda musí byť aj skutkovo podložená. Ide o kvalifikačný znak odrážajúci skutkovo odlišný kontext predmetnej okolnosti (jednak „je členom“ v zmysle § 296 Trestného zákona, resp. oproti tomu „spáchal trestný čin ako člen“), ktorý je použitý vo vzťahu k inému skutku, teda inému konaniu páchatel'a, než ktoré je kvalifikované podľa § 296 Trestného zákona. To vylučuje skutkovú, a v nadväznosti na to, aj právnu duplicitu (jej neprípustnosť je odvodená od ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona).

Znak „ako člen nebezpečného zoskupenia“ nemožno použiť ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v prípade, ak páchatel' spáchal zločin podľa § 296 Trestného zákona v inej forme, než je členstvo v zločineckej skupine (činnosť pre takú skupinu alebo jej podpora).

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že napadnutým rozsudkom bol obžalovaný uznaný za vinného pre 7 skutkov ustálených v jeho výrokovej časti, z ktorých je zrejماً priama súvislosť medzi skutkom v bode 1/ (zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona) a skutkami uvedenými v bodoch 4/ až 7/ (obzvlášť závažné zločiny úkladnej vraždy - usmrtení poškodení J. D., Y. C., T. R. a E. P.).

Táto súvislosť spočíva v nadväznosti skutkov v bodoch 4/ až 7/ na skutok v bode 1/ v tom, že skutok v bode 1/ popisuje štruktúru, účel vzniku a pôsobenia a s tým spojené zameranie protiprávneho konania zločineckej skupiny označovanej ako tzv. „P.“ a následne protiprávnosť konania obžalovaného C. W.,

ktorá bola súdom I. stupňa právne posúdená ako „činnosť pre zločineckú skupinu“ a súčasne „podpora zločineckej skupiny“ skutkovo vymedzená tak, že obžalovaný (okrem ďalšej osoby - Q. R.) „uvedenému spoločenstvu poskytoval pomoc a podporu“ tým, že bol „aktívny najmä pri fyzickej likvidácii a pochovávaní bielych koní a iných nepohodlných osôb, ďalej pri poskytovaní úkrytu na svojom pozemku a úschove rôznych vecí“; naproti tomu skutky v bodoch 4/ až 7/ obsahujú popis konkrétnej trestnej činnosti, ktorej sa mal obžalovaný zúčastniť a v ktorej mala spočívať samotná „činnosť pre“ označenú zločineckú skupinu a „podpora“ tejto skupiny.

K uvedenému je však nevyhnutné uviesť, že popis a podstata skutkov ustálených v bodoch 4/ až 7/ ani vykonané dokazovanie neposkytujú akýkoľvek podklad pre skutkový záver v bode 1/, že by obžalovaný zločineckej skupine (jej členom) pomáhal pri poskytovaní úkrytu na svojom pozemku a úschove rôznych vecí.

Oporu vo vykonanom dokazovaní má vo vzťahu k skutku v bode 1/ záver, že obžalovaný sa zúčastnil na páchaní zločinov spoločným konaním s členmi skupiny P., pričom účasť obžalovaného na páchaní úkladných vražd s inými členmi tejto skupiny spočívala vo vytvorení podmienok na ich spáchanie poskytnutím prístupu na izolovaný pozemok a do priestorov budov na ňom sa nachádzajúcich, ktoré užíval, v dôsledku čoho iní členovia skupiny mohli nerušene bez svedkov a s možnosťou následného zahľadania stôp usmrcovať iné osoby spôsobom uvedeným v skutkoch v bodoch 4/ až 6/, pričom v jednom prípade spôsobom uvedeným v skutku v bode 7/ tohto rozsudku obžalovaný priamo sám vykonal usmrtenie inej osoby, a ktorá taktiež spočívala v pomoci pre členov uvedenej skupiny pri odstraňovaní tiel obetí týchto trestných činov ich zakopávaním alebo inej ich likvidácii priamo na uvedenom pozemku a v uvedených priestoroch spôsobom uvedeným v skutkoch v bodoch 4/ až 7/.

K skutku v bode 1/ napokon odvolací súd len poukazuje na to, že pokiaľ už súd I. stupňa vyhodnotil za potrebné skutkovo ustáliť, že zločineckej skupine poskytoval pomoc a podporoval ju aj JUDr. Q. R., ako príslušník Policajného zboru, ustálený časový moment, podľa ktorého to malo byť už od roku 1997 nekorešponduje s ustálením začiatku existencie zločineckej skupiny do roku 1999 (inak vyjadrené, pokiaľ na podklade dôkazov bola skutkovo ustálená existencia skupiny od roku 1999, nepriliehavý je skutkový záver, že by v jej prospech mal ktokoľvek, t. j. aj JUDr. Q. R., konať už od roku 1997).

V skutku v bode 2/ súd I. stupňa ustálil, že obžalovaný C. W. „pred dňom 26.09.2003 ... spolu s jedným z popredných členov tejto skupiny - zomrelým J. D. a s ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi tejto skupiny, sa spojili a rozdelili si úlohy s cieľom naplánovať zmocnenie sa obsahu bezpečnostnej schránky číslo XXX, patriacej Ing. A. N. a M. N., nachádzajúcej sa v spoločnosti E. a.s. Dunajská Streda ...

Uvedený skutkový záver v časti popisu plánovania „zmocnenia sa obsahu bezpečnostnej schránky číslo XXX, patriacej Ing. A. N. a M. N.“ nemá oporu v dôkaznom stave, keď z listinného dôkazu - zmluvy o prenájme bezpečnostnej schránky (č. 1. 3 620 vyšetrovacieho spisu) vyplýva, že M. N. si na základe tejto zmluvy s E., a.s. prenajala bezpečnostnú schránku č. XXX dňa 4. novembra 2003 (kedy došlo k podpisu zmluvy aj okamihu účinnosti prenájmu schránky), z čoho logicky vyplýva, že pred 26. septembrom 2003 nemohlo dôjsť k plánovaniu zmocnenia sa obsahu práve bezpečnostnej schránky číslo XXX (pokiaľ malo plánovanie smerovať k odňatiu peňazí v banke patriacim Ing. A. N. a M. N.). Rovnako z uvedenej zmluvy (aj svedeckej výpovede M. N.) vyplýva, že predmetná bezpečnostná schránka bola zriadená výlučne M. N. (a nie aj Ing. A. N.), ktorá bola jej jediným disponentom, nepresný je tak aj skutkový záver, že šlo o „bezpečnostnú schránku patriacu Ing. A. N. a M. N.“

Na druhej strane je však namieste uviesť, že plánovanie odcudzenia vo vzťahu k peniazom Ing. A. N. a M. N. v uvedenej banke a v skutku ustálenými osobami nie je vylúčené ani pred 26. septembrom 2003 (čo je dátum kedy si zriadil bezpečnostnú schránku Č. B. pod č. XXX), avšak nie vo vzťahu k peniazom uloženým práve v bezpečnostnej schránke č. XXX, a to s ohľadom na to, že zo svedeckých výpovedí Ing. A. N. a (konkrétnejšie) M. N., ako aj z listinných dôkazov vyplýva, že už pred zriadením bezpečnostnej schránky č. XXX menovaní ukladali peniaze v identickej banke, využívajúc však inú

bezpečnostnú schránku, a to jednu zo schránok zriadenú svedkom J. Q., ktorý ju prenechal do faktického užívania M. N. [keď do úvahy prichádza jedna z bezpečnostných schránok pod č. XXX a XXX (viď zmluvy o prenájme bezpečnostnej schránky z č. 1 3 623 - 3 628), ktoré J. Q. zriadil 13. mája 2003).

Skutkovo ustálený záver o plánovaní zmocnenia sa obsahu práve bezpečnostnej schránky č. XXX, navyše patriacej Ing. A. N. a M. N. už pred 26. septembrom 2003, keď reálne túto schránku zriadila výlučne M. N., a to až 4. novembra 2003, je však nesprávny.

K skutku v bode 2/ si taktiež zaslúži náležité odôvodnenie akým spôsobom súd I. stupňa dospel k skutkovému záveru o protiprávnom následku konania obžalovaného vo forme vzniku škody, skutkovo ustálenej na peňažnú sumu 45 500 000 Sk (v prepočte 1 510 323 eur), keď okrem konštatácie jej nesporného preukázania a poukazu (výpočtom) na viaceré svedecké výpovede a na rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 19C/197/2012 (str. 55 a 56 odôvodnenia rozsudku) nie je z napadnutého rozsudku zrejmé, akou úvahou dospel súd I. stupňa práve k takto ustálenej výške škody. Adhéznym výrokom priznal poškodenej E. Q. K. D. J. P., a.s., pobočke zahraničnej banky (ako právnej nástupkyňi E., a.s.) nárok na náhradu škody v sume 1 507 003 eur (zodpovedajúcej sume 45 400 000 Sk). Z vyššie označeného civilného rozsudku (resp. rozhodnutí civilných súdov v rámci dvojínštancného konania) vyplýva, že v danom civilnom spore M. N. (ako žalobkyňa) uspela proti žalovanej E., a.s. tým spôsobom, že tejto banke bola uložená povinnosť nahradiť M. N. škodu v sume 45 350 000 Sk. V skutku v bode 3/ je zase v popise previazanosti, resp. nadväznosti skutkového deja na skutok v bode 2/ uvedená „ukradnutá finančná hotovosť vo výške 1 505 344,22 eur (45 400 000 Sk)", kde navyše suma vyjadrená v eurách ani nezodpovedá prepočtu na slovenské koruny (zodpovedá sume 45 350 000 Sk).

V reakcii na odvoláciu námietku obžalovaného ohľadne nesprávneho označenia banky v skutkovej vete (podľa neho správne malo ísť o „U." a nie „E.", odvolací súd konštatuje, že záznamom obchodného registra zodpovedá zmena názvu banky z „U., a.s." na „E., a.s." s účinnosťou od 28. marca 2002 (do 31. marca 2007), z čoho je zrejmé, že názov banky je v skutkovej vete správne ustálený. Pokiaľ obžalovaný poukazuje na listinné bankové podklady zabezpečené z rozhodného obdobia, určitá zmätočnosť v používaní názvu „U., a.s." v záhlaví niektorých listín (resp. uvedenie iného názvu banky v záhlaví a iného v časti podpisu zmluvy), aj v čase po účinnosti zmeny názvu U. na E., je zrejmá, avšak nemá pre vec akýkoľvek obsahový význam.

Naproti tomu zásadný význam, majúci priamy vzťah aj k otázke právnej kvalifikácie skutkov v bodoch 4/ až 7/, majú skutkovo ustálené závery súdu I. stupňa nerešpektujúce jeho vlastný skutkový záver vyjadrený v skutku v bode 1/ (a v nadväznosti naň v jeho právnej kvalifikácii), spočívajúce v ustálení protiprávnosti konania obžalovaného vo vzťahu k zločineckej skupine P. jednak ako osoby činnej pre túto skupinu a jednak ako osoby túto skupinu podporujúcej, bez toho, že by obžalovaný bol (súčasne) členom tejto zločineckej skupiny.

V tejto súvislosti primárne odvolací súd zdôrazňuje, že napadnutý rozsudok preskúmava výlučne z podnetu odvolania obžalovaného (t.j. odvolania podaného v jeho prospech). V dôsledku § 327 ods. 2 Trestného poriadku (ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech), vyjadrujúceho zásadu zákazu zmeny k horšiemu (zákaz reformatio in peius), je tak odvolací súd právne obmedzený skutkovým aj právnym záverom súdu I. stupňa v otázke ustálenia protiprávnosti konania obžalovaného v skutku v bode 1/ ako osoby činnej pre a podporujúcej zločineckú skupinu, bez možnosti zmeny posúdenia jeho konania ako člena zločineckej skupiny (t.j. bez možnosti zvratu v uvedenej otázke v neprospech obžalovaného).

Pokiaľ sám súd I. stupňa takto ustálil vzťah obžalovaného k predmetnej zločineckej skupine v bode 1/, nemožno hodnotiť ako logické a správne jeho ďalšie skutkové závery ustálené v skutkoch v bodoch 2/, 5/ a 6/, ktorými súd I. stupňa začlenil obžalovaného C. W. medzi členov zločineckej skupiny, keď v nich má ísť o priamo vecne súvisiacu trestnú činnosť obžalovaného, ktorej sa mal síce dopustiť spoločným konaním s členmi tejto zločineckej skupiny, avšak v zmysle záveru v skutku v bode 1/ ako „nečlen"

zločineckej skupiny P. (t. j. „len" ako osoba činná pre zločineckú skupinu a podporujúca ju).

V skutku v bode 2/ tak nemožno akceptovať skutkovo ustálený záver, rozporný so skutkom v bode 1/ (aj jeho právnym posúdením), že „zomrelý J. D. spoluso zomrelým E. P. z tejto finančnej hotovosti bližšie nezistené čiastky rozdelili medzi ďalších členov skupiny P.A., a to C. W., S. M., J. L., V. L., D. P., T. Q., zomrelému P. B. ako aj ďalším, bližšie nezisteným členom zločineckej skupiny a osobám, ktoré boli činné pre túto skupinu ako aj I. B.F. ...", ktorým obžalovaného C. W. nepochybne ustálil ako člena (začlenil ho do) zločineckej skupiny P..

V skutku v bode 5/ je z rovnakého dôvodu chybný skutkový záver, podľa ktorého „zomrelý E. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil so S. M. - prezývaným „Č." (trestne stíhanom v inom konaní), C. W. a ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny P. s cieľom usmrtiť poškodeného Y. C. ...".

Napokon v skutku v bode 6/ sa obdobná výhrada týka časti skutkovej vety : „zomrelý E. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil so S. M. - prezývaným „Č." (už právoplatne odsúdeným), C. W. a ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny P. s cieľom usmrtiť poškodeného T. R."

Vyjmúc skutok v bode 2/ (na posudzovanie trestnosti ktorého sa aplikuje Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku, ktorý síce pojem „zločinecká skupina" upravoval v § 89 ods. 27, avšak tento znak v zmysle aplikovaného zákona nezakladá kvalifikačný moment vo vzťahu k trestnému činu krádeže podľa § 247) majú uvedené skutkové pochybenia priamy vplyv aj na právnu kvalifikáciu skutkov v bodoch 5/ a 6/.

Z už vyššie citovaného judikátu (R 29/2018 - posledný odsek; aj odôvodnenie) vyplýva, že znak „ako člen nebezpečného zoskupenia" nemožno použiť ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v prípade, ak páchatel spáchal zločin podľa § 296 Trestného zákona v inej forme, než je členstvo v zločineckej skupine (činnosť pre takú skupinu alebo jej podpora).

Pre posudzovaný prípad má uvedený judikovaný záver význam z pohľadu možnosti/nemožnosti právneho posúdenia konania obžalovaného podľa písmena b) odseku 3 ustanovenia § 144 Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona.

Znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu úkladnej vraždy podľa tohto zákonného ustanovenia je spáchanie činu uvedeného v odseku 1 v nebezpečnom zoskupení, ktorým sa rozumie (okrem iného) aj zločinecká skupina.

V dôsledku ustálenia konania obžalovaného v skutku v bode 1/ spôsobom zodpovedajúcim aj jeho právnej kvalifikácii ako zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v tých jeho alternatívach objektívnej stránky tohto trestného činu, podľa ktorých „bol činný pre zločineckú skupinu a podporoval ju", ktorými je vylúčené jeho členstvo v zločineckej skupine, nemožno konanie obžalovaného právne kvalifikovať aj podľa uvedenej kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Toto pochybenie má priamy vplyv na správnosť právnej kvalifikácie nielen skutkov v bodoch 5/ a 6/, ktoré vyžadujú aj skutkovú úpravu nezahŕňajúcu obžalovaného medzi členov zločineckej skupiny, ale aj skutkov v bodoch 4/ a 7/, t.j. celkovo sa uvedené pochybenie týka skutkov v bodoch 4/ až 7/ napadnutého rozsudku, čím došlo k pochybeniu v neprospech obžalovaného tak vo výroku o vine a v nadväznosti naň aj výroku o treste, ktorý mal v napadnutom rozsudku podklad práve v dotknutom ustanovení [odseku 3 písmeno b) ustanovenia § 144 Trestného zákona], ktorý stanovuje jedinou alternatívu trestania za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy trestom odňatia slobody na doživotie.

K skutku v bode 3/ odvolací súd poukazuje na skutkovú nejasnosť a rozporuplnosť v otázke časového

ustálenia plánovania a zorganizovania usmrtenia poškodeného Č. B..

Nesporným je časová aj vecná nadväznosť tohto skutku na skutok v bode 2/ (krádež peňazí z bezpečnostnej schránky v banke). Vecná nadväznosť spočíva v motíve pre usmrtenie poškodeného Č. B., skutkovo ustáleného vo vzťahu k obžalovanému C. W. spôsobom „... naplánoval a zorganizoval fyzickú likvidáciu poškodeného K. B. z obavy, že by ho poškodený prezradil ako organizátora krádeže finančnej hotovosti vo výške 1.505.344,22 eura (45.400.000,-Sk) z bezpečnostnej schránky Ing. A. N. ... ktorú po jej naplánovaní poškodený vykonal v presne nezistenom čase od 10.00 hod. dňa 10.12.2003 do 09.00 hod. dňa 15.12.2003 na pokyn a pre uvedenú zločineckú skupinu ...”.

V úvode skutku v bode 3/ je ďalej ustálené, že k tomuto naplánovaniu a zorganizovaniu (obžalovaným) malo dôjsť „presne nezisteného dňa, v presne nezistenom čase, po dni 10.12.2003 ...”

V zhode s tým, v druhom odseku popisu skutku je uvedené, že „... C. W. a J. D. sa spojili aj s ďalšími členmi skupiny, rozdelili si úlohy a fyzickú likvidáciu poškodeného vykonal tak, že presne nezisteného dňa, po dni 10.12.2003, v presne nezistenom čase C. W. na základe predchádzajúcej dohody s J. D. priviezol poškodeného do priestorov budovy tzv. V. ...”

Tieto skutkové závery sú v rozpore so závermi ustálenými v skutku v bode 2/ vo viacerých rovinách.

V skutku v bode 2/ je ustálené, že k inkriminovanej krádeži došlo dňa 11. decembra 2003.

Doposiaľ zabezpečenému dôkaznému stavu nezodpovedá, že by k plánovaniu usmrtenia Č. B. malo dôjsť už vopred, pred vykonaním tejto krádeže, ale naopak k naplánovaniu a zorganizovaniu jeho usmrtenia malo dôjsť až po jej vykonaní, v dôsledku hrozby odhalenia jej páchatel'ov, po tom ako obžalovaný a J. D. mali zistiť, že policajné orgány disponujú záznamom z bezpečnostných kamier, na ktorom sú identifikovateľní ako podozriví z krádeže Č. B. a (za tento čin aktuálne v tejto veci už právoplatne odsúdený) I. B., ktorí by na tom základe (pre prípad vystavenia trestnému stíhaniu) svojimi výpoveďami mohli odhaliť aj obžalovaného a J. D. ako organizátorov krádeže.

Pokiaľ súd I. stupňa ustálil ako deň vykonania krádeže (v skutku v bode 2/) 11. december 2003, nelogický je tak skutkový záver skutku v bode 3/, že by k plánovaniu vraždy malo dôjsť (niekedy) po dni 10. decembra 2003, pripúšťajúci aj alternatívu, že súčasťou plánu (resp. súbežným plánom) na odcudzenie peňazí z banky bolo (už vopred, pred 11. decembrom 2003) aj následné (po realizácii krádeže plánované) usmrtenie Č. B..

Súčasne, skutkovým rozporom je i v skutku v bode 3/ ustálené, že Č. B. krádež vykonal „v presne nezistenom čase od 10.00 hod. dňa 10.12.2003 do 09.00 hod. dňa 15.12.2003”, keď v skutku v bode 2/ je naproti tomu ustálené, že ju vykonal 11. decembra 2003.

Napokon skutková konštatácia, že malo ísť o krádež „z bezpečnostnej schránky Ing. A. N.” nekorešponduje so záverom skutku v bode 2/, že malo ísť o bezpečnostnú schránku „patriacu Ing. A. N. a M. N.”, čo zase nezodpovedá informácii vyplývajúcej zo zmluvy o prenájme bezpečnostnej schránky (č. l. 3 620), z ktorej vyplýva, že bezpečnostná schránka (č. XXX) bola zriadená výlučne M. N. (ako už bolo vyššie uvedené).

V skutku v bode 4/ je časovo ustálené, že k usmrteniu poškodeného J. D. malo dôjsť „v presne nezistený deň v mesiaci november 2006”. Z vykonaného dokazovania nebolo sporné (a bolo aj skutkovo ustálené), že k tomuto činu malo dôjsť v deň, keď si J. D. príde na pozemok obžalovaného C. W. zazimovať loď (v Č.). Okolnosť, že k usmrteniu J. D. došlo práve v deň premiestňovania (zazimovania) lode poškodeného na tento pozemok potvrdili i svedkovia B. B. a S. M.. Družky poškodeného J. D. - svedkyne Mgr. B. P. a Ing. Q. Q. zhodne stotožnili (na hlavnom pojednávaní 14. apríla 2021) ako posledný deň, kedy boli fyzicky s poškodeným a po ktorom dni ho už nevideli (nevrátil sa domov, resp. stal sa nezvestným) ako 13. november 2006 (č. l. 8 372, 8 376). Podľa svedkyne Q. šlo o deň, kedy jej

poškodený pred odchodom povedal, že „... ide k C. W. s niečím pomáhať P. ... že ide k C. kvôli tomu, že idú vytiahnuť loď a idú ju zazimovať ... Toto mi oznámil predtým než odišiel, ešte v ten deň neskôr sa ma na neho pýtal a hľadal ho S. M. alebo D. P. a hľadali ho aj na druhý deň. Ja som išla na políciu oznámiť, že je nezvestný, resp., že sa domov nevrátil...". Na podklade uvedeného tak bol dostatočne časovo ustálený konkrétny deň usmrtenia poškodeného J. D., na čo je potrebné reagovať aj v ustálení skutku z pohľadu času spáchania činu.

V skutku v bode 6/ je nevhodne skutkovo ustálený pravdepodobnostný záver o dni, kedy navštívil Ľ. P. C. W. „pravdepodobne dňa 5. októbra 2007", keď skutok má odrážať aj v časových aspektoch priebehu skutkového deja len dokázané skutkové okolnosti a pokiaľ ich nemožno na podklade dôkazného stavu presne ustáliť, je nevyhnutné čas konkrétnej udalosti rámcovo vymedziť časovým úsekom zohľadňujúcim iné, v priebehu deja relevantné a časovo zistiteľné udalosti, avšak nie predpokladom, odhadom alebo pravdepodobnosťou ustálenia konkrétneho dňa. V danom prípade je už z popisu skutku zrejmé, že k vyššie uvedenému stretnutiu malo dôjsť v bezprostrednej nadväznosti na inak dôkazne časovo zistiteľnú udalosť zo 4. októbra 2007 (odhalenie nelegálnej výroby cigariet v G. U. policajnými orgánmi).

Odvolací súd zdôrazňuje povinnosť prvostupňového súdu (ako tzv. „skutkového súdu") po skončení dokazovania a vykonaní dôkazov v rozsahu nevyhnutom na (meritórne) rozhodnutie v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, vyhodnotiť obsah a kvalitu takto vykonaných dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku v procese hodnotenia dôkazov a v prípade, že súd dospeje v tomto procese k odsudzujúcemu výroku (v otázke viny) je povinný premietnuť výsledky dokazovania a z nich vyplývajúce dôkazne preukázané a skutkovo a trestnoprávne relevantné informácie do tzv. skutkovej vety (výroku o vine). Viazanosť skutkom obžaloby (§ 278 ods. 1 Trestného poriadku), v zmysle princípu zachovania totožnosti skutku, vyjadruje požiadavku zachovania podstaty konania alebo následku (vo vzťahu k skutku obžaloby), pričom konkrétne skutkové okolnosti (čas, miesto, spôsob jeho spáchania, motív a pohnútky, forma zavinenia aj následok) sa, ako odraz dynamiky procesu dokazovania, môžu i meniť. Povinnosť (tiež dynamicky) reagovať na prípadné zmeny v dôkaznom stave (oproti stavu prípravného konania, ktorý je vyjadrený v skutku obžaloby) v konaní pred súdom zaťažuje súd, ktorého úlohou je dôkazné zmeny, ktoré nastali v procese dokazovania na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k skutku obžaloby, premietnuť (odzrkadliť) do tzv. skutkovej vety výroku meritórneho rozhodnutia, v ktorej musia nachádzať svoj odraz, čo v sebe súčasne vyjadruje tomu korelujúcu požiadavku neuspokojiť sa s prevzatím formulácie skutku ustáleného prokurátorom v obžalobe.

Až na podklade náležitého ustálenia skutkového stavu možno v ďalšej fáze takto ustálený skutok (resp. skutky) právne posúdiť (kvalifikovať).

Ako už vyplýva z vyššie uvedeného, vo vzťahu k skutkom v bodoch 4/ až 7/neobstojí ich právna kvalifikácia v kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu úkladnej vraždy upraveného v § 144 Trestného zákona aj podľa jeho odseku 3 písmena b), ktorú napĺňa spáchanie činu „v nebezpečnom zoskupení" (v danom prípade „v zločineckej skupine"), a to na podklade už vyššie formulovanej argumentácie, z ktorej tiež vyplýva, že chybný je aj právny záver súdu I. stupňa v napadnutom rozsudku v tzv. právnej vete [ktorý ani nezodpovedá dikcii odseku 3 písmeno b) označeného ustanovenia], že obžalovaný mal spáchať tieto činy „v nebezpečnom zoskupení ako osoba činná pre zločineckú skupinu" (viď R 29/2018).

Právna kvalifikácia skutku v bode 7/ napadnutého rozsudku navyše nemá skutkovú, dôkaznú ani právnu oporu taktiež v kvalifikačnom momente aplikovanom súdom I. stupňa, ktorým je „spáchanie činu z osobitného motívu" [odsek 2 písmeno e) ustanovenia § 144 Trestného zákona], konkrétne „na objednávku" [§ 140 písm. a) Trestného zákona].

Primárne už popis skutkových okolností v bode 7/ nevyjadruje, že by si vôbec niekto, a to ani z kontextu popisu skutku do úvahy prichádzajúci B. B. a/alebo N. S., objednal u obžalovaného usmrtenie poškodeného Ľ. P..

Skutkovo ustálená zainteresovanosť obžalovaného C. W. z hľadiska plánovania, organizácie, zabezpečenia prostriedkov a dohody o rozdelení úloh za účelom úspešného vykonania činu (usmrtenia poškodeného) medzi B. B., N. S. a obžalovaným je v skutku (obžaloby aj napadnutého rozsudku) vyjadrená tak, že „B. B. spolu s N. S. usmrtenie Ľ. P. naplánovali, zabezpečili pre C. W. bager ... na vykopanie hrobu a ... dlhú a krátku strelnú zbraň ... B. B. sa na základe informácie získanej od C. W. dňa 02.12.2010 ... dostavil do J. Q. R. - P. N. F. G. Č. ... ktorý v tom čase užíval C. W., nakoľko poškodený mal prísť do uvedeného areálu na dohodnuté stretnutie s C. W. naplniť propán-butánové fľaše ... po príchode na miesto B. B. odovzdal C. W. doposiaľ nezistenú strelnú zbraň a sám sa s doposiaľ nezistenou zbraňou ako vopred dohodnutý strelec ukryl do garáže a čakal na poškodeného ...”.

Už uvedeným skutkovým popisom je dostatočne zreteľne vyjadrené, že B. B. a N. S. neboli objednávateľmi usmrtenia poškodeného u obžalovaného C. W., ale svoj zámer odstránenia Ľ. P. sa rozhodli realizovať v súčinnosti s obžalovaným, ktorá bola determinovaná samotnou príležitosťou dostať sa do blízkosti poškodeného, využijúc vedomosť o jeho kontakte s obžalovaným, a to na relatívne izolovanom (odľahlom) mieste užívanom obžalovaným (v Č.), umožňujúcim vykonať svoj zámer bez svedkov a s možnosťou relatívne bezpečného odstránenia tela poškodeného (jeho zakopaním na danom pozemku), t. j. spôsobom umožňujúcim vykonať zamýšľaného činu a odstránenie tela poškodeného utajeným a stopy zahľadzujúcim spôsobom, v konečnom dôsledku situačne využijúc fakt, že poškodený si s obžalovaným dohodol stretnutie na tomto mieste za účelom naplnenia propán - butánových fliaš do svojho karavánu.

Už zo samotného faktu dohody, že priamym vykonávateľom usmrtenia poškodeného mal byť „ako dohodnutý strelec“ B. B. (nie obžalovaný) vyplýva logický záver, že obžalovaný nebol prijímateľom objednávky na usmrtenie Ľ. P. od B. B. a N. S., na čom nič nemení tá okolnosť, že napokon „strelcom“, t. j. priamym vykonávateľom usmrtenia poškodeného mal byť sám obžalovaný, čo však malo opäť vyplynúť len situačne (a v rozpore s pôvodnou dohodou o „strelcovi B.“) z okolností, ktoré nastali priamo v inkriminovanom čase na mieste činu („B. B. sa ... s doposiaľ nezistenou zbraňou ako vopred dohodnutý strelec ukryl do garáže a čakal na poškodeného“), keď po príchode Ľ. P. k obžalovanému do priestorov farmy v Č., dohodnutý strelec B. B. svoju úlohu nesplnil (skutkovo vyjadrené „po tom, čo B. B. z úkrytu nevyšiel, C. W. vystrelil zo zbrane na poškodeného Ľ. P.“).

Tieto okolnosti majú pritom svoj dôkazný podklad tak v svedeckej výpovedi B. B. (z hlavného pojednávania konaného 30. marca 2021)) aj procesne použiteľnej (a na hlavnom pojednávaní čítanej) výpovedi z prípravného konania samotného obžalovaného (z 11. apríla 2018).

Okrem toho, že záver o objednávke usmrtenia poškodeného nemá dôkazný ani skutkový základ, v dôsledku toho má už len marginálny význam s tým súvisiace ďalšie pochybenie, (ktoré len pre úplnosť treba podotknúť) spočívajúce v tom, že objednávka úkladnej vraždy ako kvalifikačný moment [osobitný motív - na objednávku podľa § 140 písm. a) Trestného zákona] je aj právne vylúčená, keď z judikovaného záveru (S 1/2017) vyplýva, že

ak páchatel iného úmyselne usmrť (o taký čin sa pokúsi alebo ho pripravuje) „na objednávku“, ide nevyhnutne o konanie s vopred uváženou pohnútkou, ktoré je potrebné kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona. Prijatie objednávky na vraždu je totiž samo osebe okolnosťou, ktorá znamená naplnenie znaku „vopred uvážená pohnútká“ pri ďalšom konaní páchatel’a, smerujúcom k usmrteniu iného, ktorý je aplikačným rozlišovacím momentom medzi ustanoveniami § 144 a § 145 Trestného zákona a z hľadiska § 144 Trestného zákona je zákonným znakom trestného činu (znakom základnej skutkovej podstaty uvedenej v § 144 ods. 1 Trestného zákona).

Neprichádza potom v dôsledku zákazu kvalifikačnej a ďalšej súvisiacej duplicity v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona použiť znak spáchania činu „na objednávku“ aj ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 144 ods. 2 písm. e/v spojení s § 140 písm. a) Trestného zákona.

Prijatie objednávky na vraždu by tak bolo v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona hmotnoprávne zohľadnené (použitý) dvakrát, a to bez akéhokoľvek iného, resp. ďalšieho obsahového prvku tejto okolnosti pri druhom (zdvojenom) použití podľa predchádzajúcej vety.

Aplikujúc uvedený judikát - stanovisko trestnoprávneho kolégia na posudzovaný prípad tak možno vysloviť záver, že dokonca, aj keby objednávka úkladnej vraždy Ľ. P. mala dôkazný podklad, resp. bola aj skutkovo vyjadrená (ustálená), túto okolnosť by nebolo možné v rámci právnej kvalifikácie subsumovať pod zákonný znak zakladajúci kvalifikovanú skutkovú podstatu „spáchanie činu z osobitného motívu, konkrétne na objednávku“.

V súhrne k uvedenej otázke tak možno konštatovať, že u skutkov v bodoch 4/ až 7/ neprichádza do úvahy ich právne posúdenie ako činov spáchaných v nebezpečnom zoskupení, pričom spoločné konanie obžalovaného s členmi zločineckej skupiny, jeho spoluúčasť na páchaní trestných činov úkladnej vraždy je potrebné, po náprave skutkových chýb, zohľadniť v inej forme trestnej súčinnosti.

K skutkom v bodoch 5/ a 6/ odvolací súd navyše konštatuje absenciu zdôvodnenia záveru, že tieto skutky sú samostatnými trestnými činmi, resp. absenciu úvahy, pre ktorú súd I. stupňa tieto skutky neposudzoval (resp. čo bránilo tomu posúdiť ich) v intenciách § 122 ods. 10, ods. 13 Trestného zákona ako pokračovací trestný čin.

Na podklade uvedeného odvolací súd konštatuje, že primárne na podklade zistených skutkových chýb, s ktorými sú späté, resp. na ktoré priame nadväzujú aj pochybenia v právnej kvalifikácii skutkov, napadnutý rozsudok je chybný vo výroku o vine, a už len v dôsledkutoho zákonne neobstoja na tento výrok obsahovo nadväzujúce výroky o treste a náhrade škody.

Napriek tomu odvolací súd neponecháva bez povšimnutia, že súd I. stupňa obžalovanému ukladal trest odňatia slobody na doživotie, v zdôvodnení rozsudku sa opierajúc o obligatórne formulovanú dikciu § 144 ods. 3 Trestného zákona vo vzťahu k uvedenému trestu.

Už z vyššie uvedenej argumentácie je však zrejmá nemožnosť právneho posúdenia žiadneho zo žalovaných skutkov podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, ale nanajvýš podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona v skutkoch v bodoch 5/ a 6/. V nadväznosti na to nezohľadnenie, resp. nevysporiadanie sa so zákonnými podmienkami pre ukladanie doživotného trestu odňatia slobody upravených v § 47 ods. 1 Trestného zákona, v prípade potreby jeho aplikácie s ohľadom na ďalší priebeh konania a jeho výsledok, nebude prichádzať do úvahy.

Ďalej vo vzťahu k spôsobu zdôvodnenia výroku o treste treba prisvedčiť odvolacím námietkam obžalovaného v tom, že súd I. stupňa sa nijako nezaoberal jeho spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní a jej kvalitou, najmä mierou prispenia k odhaleniu trestnej činnosti zločineckej skupiny P. [na str. 65 napadnutého rozsudku v rámci zdôvodnenia obligatórnosti doživotného trestu odňatia slobody je konštatovaný bez ďalšieho len záver o neexistencii dôvodu na aplikáciu § 39 Trestného zákona (t. j. mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia)].

Z vykonaného dokazovania, aj procesných aspektov danej veci, v ktorej bolo obžalovanému pôvodne dočasne odložené vznesenie obvinenia, je pritom zrejmé, že obžalovaný s orgánmi činnými v trestnom konaní nepochybne spolupracoval a jeho spolupráca takto orgánmi činnými v trestnom konaní aj vyhodnotená bola (viď napr. žiadosti vyšetrovateľa o udeleniu súhlasu, súhlasy prokurátora a záznamy vyšetrovateľa o dočasnom odložení vznesenia obvinenia C. W.A. z 10. mája 2016), pričom zákonnou podmienkou pre dočasné odloženie vznesenia obvinenia podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku je podieľanie sa významnou mierou na objasnení niektorého z trestných činov korupcie, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou, trestného činu úkladnej vraždy alebo trestných činov terorizmu.

Napokon aj z rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018 v

spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 8. októbra 2019, sp. zn. 4To/5/2019 vyplýva konkrétny spôsob svedeckého príspevku obžalovaného v tejto inej trestnej veci (sčasti sa skutkovo prelínajúcej s posudzovanou vecou) k objasneniu trestnej činnosti zločineckej skupiny P., kde spolupráca obžalovaného spočívala aj v relevantných informáciách o nelegálnych hroboch niektorých z usmrtených osôb (T. R.Á., Y. C., P. a K. D.J.).

Za týchto okolností je nevyhnutné reagovať aj na procesnú obranu obžalovaného o jeho spolupráci pri odhaľovaní závažnej trestnej činnosti iných osôb a s touto sa vysporiadať v rámci ukladania trestu, v rámci úvah o posudzovaní zákonných podmienok na mimoriadne zmiernenie trestu v zmysle § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

V rámci výroku o treste napadnutého rozsudku (ani v kontexte s odôvodnením) ďalej nie je zrejmé, s ohľadom na postoj obžalovaného k žalovanej trestnej činnosti, dôvod, pre ktorý mu bola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l Trestného zákona (priznanie a úprimné oľutovanie súdnej trestnej činnosti), keď na strane druhej sa súd I. stupňa v súvislosti so spoluprácou obžalovaného pri odhaľovaní trestnej činnosti zločineckej skupiny nezaoberal možnosťou priznania obžalovanému poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n), písm. o) Trestného zákona (napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom; príspevok k odhaleniu alebo usvedčeniu zločineckej skupiny).

Znalecké psychologické a psychiatrické závery vo vzťahu k zákonným podmienkam § 47 ods. 1 Trestného zákona, spoluprácu obžalovaného pri odhaľovaní závažnej trestnej činnosti skupiny P. a jej páchatel'ov, ako aj časový odstup od súdnej trestnej činnosti, bude nevyhnutné obžalovanému zohľadniť (viď aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018, z ktorého je zrejmé, že osobám, k usvedčeniu ktorých obžalovaný prispel, aj pri trestnej sadzbe podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, boli ukladané tresty s výmerou zväčša pod 25 rokov odňatia slobody).

S ohľadom na podstatný časový rozptyl žalovaných skutkov (roky 2003 až 2010) tiež súd I. stupňa nevenoval dostatočnú pozornosť, okrem skutkov 2/ a 3/ časovo spadajúcich do účinnosti skoršieho Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.), ustanoveniam o časovej pôsobnosti aktuálne účinného Trestného zákona ohľadne skutkov v bodoch 1/ a 4/ až 7/, majú na zreteľ, že podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Toto ustanovenie nadobúda v posudzovanej veci osobitne význam vo vzťahu k trestu prepadnutia majetku, ktorý súd I. stupňa uložil v napadnutom rozsudku obžalovanému podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona.

So zreteľom na citovaný § 2 ods. 1 Trestného zákona totiž skutočnosť, že posledný súdený skutok (v bode 7/) sa mal stať 2. decembra 2010 a taktiež fakt, že § 58 ods. 3 Trestného poriadku, upravujúci okruh trestných činov spojených s obligatónym ukladaním trestu prepadnutia majetku, nadobudol účinnosť v zmysle novely Trestného zákona č. 262/2011 Z. z. až 1. septembra 2011, aplikácia § 58 ods. 3 Trestného zákona (ktorý nepochybne už z jeho obligatórnej povahy nemôže byť pre obžalovaného priaznivejší) neprichádza v posudzovanom prípade do úvahy. V zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona tak, pre prípad uznania viny prichádzalo do úvahy ukladanie trestu (trestov) podľa Trestného zákona v znení zákona č. 224/2010 Z. z. (znenie účinné od 1. septembra do 31. decembra 2010). Uvedený výrok a jeho zdôvodnenie súdom I. stupňa na str. 66 napadnutého rozsudku preto neobstojí.

Rovnako adhézný výrok napadnutého rozsudku v časti priznania poškodeným - pozostalým príbuzným (v súdených skutkoch) zavraždených osôb - tzv. nemajetkovej ujmy v peniazoch, každému 10 000 eur, hodnotí odvolací súd ako paušálny a ničím konkrétnym, okrem konštatovania samotného faktu ujmy týchto poškodených spočívajúcej v strate príbuzného, neodôvodnený. Celé zdôvodnenie tohto výroku (zhrnuté v poslednom odseku na str. 68 napadnutého rozsudku) neobsahuje žiadne zohľadnenie stupňa príbuzenstva ani a najmä vyhodnotenie reálnych vzťahov pozostalých k obetiam, resp. akúkoľvek

diferenciáciu v otázke ich reálnej ujmy na osobnostných právach a v otázke intenzity zásahu do ich práva na súkromie a rodinný život; k otázke priznávanej paušálnej sumy pritom absentujú akékoľvek úvahy.

Relevanciu odvolací súd tiež priznáva námietke obžalovaného proti napadnutému rozsudku o prílišnej všeobecnosti jeho odôvodnenia. Súd I. stupňa v jeho podstatnej časti (na str. 11 až 47) uvádza v prehľade vykonané dôkazy a ich podstatný obsah, ktorým ale v hodnotiacej časti (v úvahách o spôsobe ich hodnotenia) okrem záveru a poukazu na to, že na ich základe mal preukázanú vinu obžalovaného vo vzťahu k žalovaným skutkom, nevenuje bližšiu pozornosť, formulujúc svoje závery výlučne zovšeobecňujúco, avšak bez konkrétnejšej reakcie na obsah vykonaného dokazovania a tomu zodpovedajúcej dôkazy hodnotiacej argumentácie k jednotlivým skutkom. Nie je povinnosťou súdu vysporiadať sa prísne detailne s každým jednotlivým aspektom dôkazného stavu, avšak aj v prípade rozsiahleho dokazovania, ako tomu bolo aj v posudzovanej veci, bolo potrebné formulovať úvahy so zameraním sa na podstatu riešených dôkazných otázok. V prípade svedeckých výpovedí, zvlášť ak ich hodnovernosť obžalovaný namietal a v ktorých sa vyskytli rozpory, ktoré na hlavnom pojednávaní aj boli súdom odstraňované a ktorých existenciu aj súd I. stupňa v odôvodnení pripúšťa, namiesto je vysporiadať sa s nimi konkrétne, nie len konštatovaním, že takéto rozpory súd I. stupňa zistil, avšak tieto nehodnotil ako podstatné a vzhľadom na odstup času pochopiteľné (str. 50 -51 rozsudku). Reakcia na uvedené rozpory je tiež súčasťou vysporiadania sa s obranou obžalovaného, a v tejto otázke odvolací súd poukazuje na časť odvolacej argumentácie obžalovaného vo vzťahu k rozporom svedkov B. B., T. Q. a S. M., ako aj na jeho námietky proti znaleckému dokazovaniu (znalcov W. a Š.) ohľadne kostrových pozostatkov Č. B. Ďalej bude potrebné osobitne vysvetliť akými úvahami sa súd I. stupňa správal pri hodnotení dôkazov k skutku v bode 3/ (úkladná vražda Č. B.) najmä v otázke hodnotenia obrannej verzie obžalovaného, v jej konfrontácii so svedeckými výpoveďami T. Q. a najmä S. M..

V odôvodnení napadnutého rozsudku sa tiež súd I. stupňa dopustil nedôslednosti, vytykanej dôvodne odvolateľom, keď v rozpore s právnou kvalifikáciou skutkov vo výroku o vine súd I. stupňa (na strane 50) vo vzťahu k skutku v bode 4/ poukázal na naplnenie kvalifikačného momentu podľa „odseku 3 písm. a)" ustanovenia § 144 Trestného zákona (znak „už bol za taký čin odsúdený"), rozporne so znakom použitým vo výroku „podľa odseku 3 písm. b)" citovaného ustanovenia (v nebezpečnom zoskupení) a taktiež vo vzťahu k skutkom v bodoch 5/ a 6/ poukázal nesprávne v súvislosti s naplnením kvalifikačného momentu „z osobitného motívu" na „§ 140 písm. a)" Trestného zákona (na objednávku), čo nezodpovedá hodnoteniu tohto kvalifikačného momentu vo výroku podľa § 140 písm. c) Trestného zákona (v úmysle zakryť iný trestný čin).

Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd I. stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku argumentoval dôkazmi, ktoré na hlavnom pojednávaní nevykonali a ktoré ani vykonať procesne nemohol, pretože sa pri ich zabezpečení zúčastnil v procesnom postavení svedka, poukazujúc pritom na listinné dôkazy vo veci poškodených D., R., C. a P. (k skutkom 4/ až 7/), konkrétne na zápisnice o previerkach výpovedí na mieste (poškodený P. - č. l. 1 660 - 1706, 1 716 - 1 737; poškodený D. - č. l. 1 941 - 1 983; poškodený C. - č. l. 2 641 - 2 661; poškodený R. - č. l. 2 304 - 2 345), a napriek uvedenému súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku na stranách 46, 53 a 59 poukazuje práve na tieto dôkazy, bude povinnosťou súdu I. stupňa vysvetliť takto namietanú argumentáciu spôsobom, z ktorého bude zrejmé, že svoje závery v meritorických otázkach oprel len o dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v súlade s § 278 ods. 2 Trestného poriadku (v časti „súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.").

* * *

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa sa dopustil chýb v napadnutom rozsudku primárne tým, že skutkové zistenia ním ustálené v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku sú sčasti rozporuplné, sčasti nejasné a vo vyššie uvádzaných intenciách nezodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania.

Odvolací súd tak dospel k záveru, že súd I. stupňa sa nevysporiadal dôsledne so všetkými skutkovými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v procese hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), pri ich konfrontácii s obsahom vykonaného dokazovania, ako aj z pohľadu kvality odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým zisteniam v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Zistené skutkové pochybenia, t. j. pochybenia nachádzajúce odraz v ustálených skutkoch, ktoré sú súčasťou výroku o vine, majú priamy vplyv aj na právnu kvalifikáciu týchto skutkov a ďalšie výroky, ktoré obsahovo nadväzujú na výrok o vine - primárne výrok o treste, ale aj adhézny výrok (vo vzťahu k uplatneným nárokom poškodených na náhradu škody).

Na tom základe odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Trestného poriadku v časti týkajúcej sa obžalovaného C. W. zrušil a súčasne vzhľadom k tomu, že zistené pochybenia sú povahy odôvodňujúcej záver, že doplnenie konania odvolacím súdom by mohlo viesť k iným skutkovým záverom, zistené chyby nedávali podklad pre to, aby odvolací súd vo veci, v zrušovanom rozsahu, sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, a preto podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V ďalšom procesnom postupe bude vecou súdu I. stupňa dôkazy získané zákonným spôsobom náležite vyhodnotiť, zohľadňujú vyššie vyslovené výhrady k otázke správnosti skutkových zistení pri ich konfrontácii s už vykonanými dôkazmi, v zmysle § 2 odsek 12 Trestného poriadku, svoje úvahy pri hodnotení dôkazov náležite odôvodniť v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, vrátane uvedenia spôsobu akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného a prečo nevyhovelo významnej časti jeho dôkazných návrhov, pričom závery tohto rozhodnutia mu nebránia v možnosti i doplniť dokazovanie v potrebnom rozsahu.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Odvolací súd len pripomína, že podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.